

บทนำ

คุกมีคเป็นสถานที่ลับภายใต้ปราสาทของอาณาจักรเงือก มีไว้คุมขัง นักโทษที่ก่อคดีร้ายแรง ผนังทุกส่วนถูกลงอาคมไว้เป็นอย่างดี มีทหารยาม เฝ้าแน่นหนา ค่อยให้นักโทษเป็นผู้พิเศษที่ไม่มีทางแหกคุกหนีออกไปได้ สภาพ ภายในห้องขังนั้นเป็นอุปสรรคสำหรับเฝ้าเงือกที่ต้องอาศัยอยู่ในน้ำตลอด ทรายปัดที่ยังไม่บรรลุนิติแห่งพลังหรือเลื่อนเป็นคลาสขุนนาง ก็ยากที่จะทน สภาพแวดล้อมแบบนี้ไหว

แต่มันกลับเป็นสถานที่เดียวที่ไซเรนอยู่ได้

ก่อนจะถูกเนรเทศ ไซเรนต้องคำสาปโบราณที่ทำให้เธอไม่อาจ สัมผัสน้ำทะเลได้ตลอดชีวิต ซึ่งทำให้เฝ้าเงือกทรมานเป็นที่สุด และเมื่อถูก ขังอยู่ที่นี่ เธอก็ถูกพันธนาการไว้ด้วยโซ่ตรวนเส้นใหญ่ทำจากแร่ชนิดพิเศษ ซึ่งสะกดพลังของนักโทษไว้ในระดับที่ค่ามากจนไร้พิษภัย

ไซเรนเงยหน้ามองบุคคลที่กำลังเดินเข้ามา นั่นก็คือ เนรอส เงือก สายพันธุ์ลามารูปร่างอวบ มงกุฎที่อยู่บนศีรษะมันเคยเป็นของบิดาเธอ เนรอสได้ก่อกบฏและเข้ายึดอำนาจหลังจากเธอถูกเนรเทศ เธอเชื่อว่าบิดา เธอต้องถูกคุมขังไว้ในที่ใดที่หนึ่งของคุกมีคแห่งนี้แน่นอน

"ข้าไม่ชอบอากาศที่นี่เลย เจ้าเรียกมันว่าอะไรนะ อากาศบนพื้นดินสินะ" เนรอสเอ่ย บรรยากาศในคุกมีคทำให้มันรู้สึกพะอืดพะอมเป็นที่สุดสำหรับพวกเงือกแล้ว อากาศเหนือผิวน้ำล้วนแต่เน่าเหม็น ไม่เหมาะจะใช้ชีวิตอยู่เป็นเวลานานๆ

"เนรอส เจ้ากำลังทำผิดพลาด"

"ผิดพลาด? ข้าหรือ" เนรอสหัวเราะ "ไม่เอาล่ะ เจ้าไม่รู้หรือว่าประชาชนต่างก็ชื่นชมข้ากันทั้งนั้น หากมีผู้ไม่เห็นด้วย เหตุใดมันถึงไม่ไว้วางใจ"

"นั่นก็เพราะเจ้าจัดการกับพวกที่ไม่เห็นด้วยกับเจ้า เจ้าปกครองพวกเขาด้วยความกลัว"

"ข้าเรียกมันว่ากฎหมาย อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ทำให้เกิดความขัดแย้ง"

ไซเรนไม่รู้หรือว่าสาเหตุของปัญหาทั้งหมดมาจากเนรอสใส่ร้ายอดีตราชา และค่อยๆ ใช้เวลาทำให้ทุกคนเห็นด้วยกับการเปลี่ยนราชาองค์ใหม่ พอแผนการสำเร็จ ทุกคนถึงได้รับรู้ความจริงและรู้สึกผิด โดยเฉพาะเมื่อเนรอสได้รวบรวมพรรคพวกที่มีตำแหน่งสูงเข้ายึดอำนาจ เรียกได้ว่าตอนนี้ในปราสาทนี้เต็มไปด้วยคนของเนรอสทั้งสิ้น

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด ไซเรนถึงได้ไม่หวัคกลัวการคุกคามของเนรอส อาจเป็นเพราะเหตุการณ์มากมายที่ได้เผชิญมาทำให้เธอเติบโตขึ้น ไม่เพียงเท่านั้น ชัยเชิงในการเจรจาของม่นยังเทียบเคียงกับคนคนนั้นไม่ได้เลย แม้แต่น้อย

"จะว่าไป เราว่าเจ้าต้องมีเหตุผลถึงได้ให้พวกนั้นไปจับตัวเรามา" รุ่ ไซเรนก็พูดขึ้น เธอรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ชอบมาพากล เพราะไม่มีเหตุผลที่เนรอสจะต้องไปตามจับตัวเธอที่โคนเนรเทศไปแล้ว

เนรอสอดแปลกใจไม่ได้ที่อดีตองค์หญิงรัชทายาทระแคะระคายถึงเบื้องหลังการจับกุมตัว ทั้งที่เมื่อก่อนไซเรนเป็นองค์หญิงไร้เดียงสา ไม่กล้าคัดสินใจด้วยตัวเอง

"เจ้าดูเปลี่ยนไป หากเป็นเมื่อในอดีต เจ้าคงทำหน้าที่ไร้เดียงสาและอ่อนวอนข้า"

"กาลเวลาทำให้เราเติบโตขึ้น เนรอส และคู่พันธสัญญาของเราก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เราตระหนักถึงความจริงบางอย่าง"

เนรอสปรบมือเสียงดัง "ดีแล้วที่เจ้าพูดเรื่องนี้ คู่พันธมิตรสัญญาของเจ้าทำให้ข้าหงุดหงิดจริงๆ"

"เขาทำอะไรเจ้า" ไชเรนสงสัย แม้ราล์ฟจะเป็นคนที่หมั่นสร้างศัตรู แต่ก็เพราะคนเหล่านั้นเป็นฝ่ายเริ่มก่อนทั้งสิ้น

"นั่นก็เพราะเจ้าทำพันธมิตรสัญญาเชื่อมวิญญาณกับเจ้ามนุษย์นั่นนะสิ เจ้าต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ!" เนรอสคำรามอย่างเกรี้ยวกราด

"นั่นคือความตั้งใจของเรา ไม่ใช่ขังการอะไรของเจ้า" ไชเรนกล่าว ตอนราล์ฟเสนอให้เธอทำพันธมิตรสัญญาเชื่อมวิญญาณ ไชเรนรู้ดีอยู่แล้วว่า พันธสัญญาไม่ใช่สิ่งที่จะทำกับผู้ใดก็ได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างจะตกเป็นของคู่พันธมิตรสัญญา ไม่ว่าจะเป็นร่างกายหรืออำนาจทั้งหมดที่มี

และพันธมิตรสัญญาเชื่อมวิญญาณก็ทำได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น!

ไชเรนกระหนกได้ทันที เนรอสต้องการครอบครองบางสิ่ง ซึ่งมันเป็นสิ่งที่เธอมีติดตัวมาแต่กำเนิด

"นั่นหมายความว่าเราตัดสินใจถูก"

เนรอสโกรธจัด หีบขวักน้ำทะเลออกมาสาธิตใส่ไชเรน ด้วยผลของคำสาป เธอจึงรู้สึกคั่งแช่ตัวลงไปในน้ำกรวด ผิวกายของเธอบวมเป่งด้วยความแสบร้อน ทั้งเจ็บและทรมาน

"ข้าชอบคำสาปนี้จริง อย่างน้อยก็มั่นใจได้ว่าเจ้าจะไม่หนีหายไปไหน" เนรอสกลับมาขมขื่น คอให้มันปลคัพพันธนาการ หรือปุพรมออกนอกอาณาจักรให้ ทรายใดที่ไชเรนต้องคำสาปนี้ เธอจะไม่มีวันสัมผัสน้ำทะเลได้ตลอดชีวิต

ไชเรนไม่ตอบ ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านไป เธอทนทุกข์ทรมานมามากพอแล้ว จนได้ออกเดินทางร่วมกับคนคนนั้น เธอจึงรู้สึกที่ตัวเองโชคดี และไม่จำเป็นต้องนึกถึงเรื่องในอดีตอีก แม้คนคนนั้นจะเป็นพวกบ้าอำนาจ แต่ก็ยังให้เกียรติเธอในหลายๆ เรื่อง และเพียงนึกถึงเรื่องนี้ น้ำตาไชเรนก็พลันพร่างพรู ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใดกันแน่

"จริงสิ ข้าเกือบลืมเรื่องสำคัญไป" เนรอสขม แล้วเรียกทหาร "มีใครบางคนอยากพบหน้าเจ้า"

กล่าวจบ ใครบางคนก็ก้าวออกมาจากด้านหลังเนรอส คนคนนี้มีโซ่ตรวนพันธนาการข้อมือ ข้อเท้า และคอ แม้จะสวมอาภรณ์เนื้อดี แต่

ก็ไม่ได้ช่วยให้สถานภาพของเธอเปลี่ยนไป

องค์หญิงลำดับที่สองของอาณาจักรเงือก ไมน์

ไมน์เป็นน้องสาวของไซเรน ในอดีตเธอมักขี้มั่วแ่มอยู่เสมอ แต่บัดนี้
 สีน้ากลับเต็มไปด้วยความเศร้าหมอง เธออาจรู้สึกผิดที่เป็นต้นเหตุทำให้
 ไซเรนถูกเนรเทศก็ได้ แต่นั่นก็เพราะเธอเลือกใช้ความเชื่อใจหลอกลวงเธอ
 มาตลอด

ไซเรนยังคงจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้ดี ไม่นับแอมนำอัญมณีจิตวิญญาณ
 แห่งน้ำที่ทำหน้าที่พิทักษ์อาณาจักรออกไป ทำให้เหล่าจ้าวสมุทรบุกเข้ามา
 โจมตีอาณาจักรจนเกิดความสูญเสีย หลังจากแก้ปัญหาได้แล้ว ก็มีการ
 สอบสวนหาผู้กระทำผิด ไซเรนเป็นคนหนึ่งที่รู้ว่าไม่ก่อเรื่อง แต่ไม่ได้พูด
 ออกมา นอกจากนี้เธอยังเป็นผู้นำอัญมณีจิตวิญญาณแห่งน้ำกลับไปใส่คืน
 ที่ด้วย ทว่าไม่นักลับใส่ร้ายเธอ โดยมีเนรอสช่วยพูด ทำให้เธอต้องโทษ
 ร้ายแรง

และด้วยเหตุนี้ ไชเรนจึงไม่ยากเชื่อใจใครอีก

"ท่านพี่ ข้า..." ไม่นึกกลัวคำพูด เธอรู้ว่ามันสายเกินไปที่จะอธิบายเรื่องราวทั้งหมด

"พี่น้องได้พบหน้ากันหลังจากห่างหายไปนาน ช่างน่าตื่นตะลึงจริง"
 เนรอสกล่าว กระซอกไช้แรงๆ จนไม้ล้มลงไปกับกองกับพื้น

"เจ้า!" ไชเรนร้อง แม้จะโกรธไม่แคไหน แต่โมนีกก็น้องสาว
ของเธอ

"ท่านพี่ ข้าผิดเอง มันเป็นเพราะข้าหลงเชื่อคำพูดของเน..." ไมน์
เหลือบมองราชาของคัปปัจจุบันที่จ้องเธอเขม็ง "ราชาเนรอส..."

"เจ้าทำอะไรกับนาง!" ไชเรนร้องขึ้น เพียงเห็นแวตหาวาคกลัวของโมนี เธอก็แน่ใจว่าหลังจากเนรอสยิคอำนาจ ต้องทำเรื่องร้ายกาจกับน้องสาวเธอเป็นแน่

"ข้าดูแลนางอย่างดี ไม่ได้ปฏิบัติเยี่ยงนักโทษเลยนะ"

รอยยิ้มแสนน่ารักก็จบในใบหน้าเธอสดทำให้ไซเรนโกรธแค้น เธอสาบานกับตัวเองว่า หากมีโอกาส เธอจะต้องทำให้มันเจ็บปวดแน่ๆ ส่วนเธอเพียงมองแววตาไซเรน และกล่าวว่า

"จำขอชื่นชมแวตตาเจ้า มันเปลี่ยนแปลงไปมาก เหมือนเจ้าพร้อม

จะฆ่าคนแล้ว"

"และนั่นคือเจ้า"

"แต่ดูเหมือนเจ้าคงทำสิ่งใดต่อข้าไม่ได้ ตอนนี้ข้าได้อาวุธและเกราะของราชา กับอัญมณีจิตวิญญาณแห่งน้ำมาแล้ว เมื่อใดก็ตามที่ข้าได้กล่องเสียงของพระเจ้า ก็จะไม่มีความหวังทางข้าได้อีก"

กล่าวเพียงเท่านั้น ไชเรนก็เข้าใจเรื่องทั้งหมด กล่องเสียงของพระเจ้าคือ ความสามารถในการขับร้องบทเพลงที่จะสะกดทุกสรรพสิ่ง อันเป็นอำนาจที่เธอได้รับมาแต่กำเนิด และมันก็ไม่มีทางตกเป็นของเนรอส ทราบไคที่พันธสัญญาเชื่อมวิญญาณยังคงอยู่

"มีอยู่คนหนึ่ง" ไชเรนกล่าวอย่างมีความหวัง หากเป็นราร์ฟละก็จะต้องทำลายความหวังของเนรอสได้อย่างแน่นอน

"เจ้าคงหมายถึงมนุษย์คู่พันธสัญญาของเจ้าสินะ ข้าจะรอวันที่มันมายืนอยู่เบื้องหน้าข้า และข้าจะทำให้มันได้รู้ว่า มันเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ"

ไชเรนยิ้มบางๆ เธอรู้จักราร์ฟดีกว่าใคร เมื่อใดก็ตามที่เขาปรากฏตัวต่อหน้าศัตรู เขาจะมาพร้อมกับแผนการที่ร้ายกาจยิ่งกว่าอีกฝ่ายเสมอ ตอนนี้เธอทำได้เพียงอดทนรอเท่านั้น และทราบไคที่พันธสัญญาเชื่อมวิญญาณยังมีผล แผนการทั้งหมดของเนรอสย่อมต้องหยุดไปก่อน

"เมื่อถึงวันนั้น เจ้าเตรียมตัวรับความพ่ายแพ้ได้เลย"

เนรอสแค้นหัวเราะ มันไม่เชื่อหรือว่ามนุษย์ที่แสนต่ำคือนั้นจะทำอะไรมันในตอนนี้ได้

"มาได้แล้ว" มันกระซกโช โมน์ปฏิเสธไม่ได้ จึงจำต้องลุกเดินตามออกไป

เมื่อประตูห้องยังถูกปิด ไชเรนก็ปล่อยน้ำตาที่ฝืนข่มมาคลอเคลีย แต่ทำตัวเข้มแข็งเพื่อหลอกให้ตัวเองยังมีความหวัง การปะทะกันครั้งล่าสุด เธอเห็นกับตาว่าไม่มีทางที่เธอจะสู้กับใครที่นี่ได้ อีกทั้งเธอยังมีจุดอ่อนสำคัญที่ทำให้เป็นไปไม่ได้ที่เธอจะมาที่นี่เพื่อช่วยเหลือเธอ

แต่อย่างน้อยเธอก็มั่นใจได้อย่างหนึ่ง ทราบไคที่ราร์ฟไม่มาที่อาณาจักรเงือก เนรอสจะไม่มีทางได้สิ่งที่ต้องการ

'เจ้าห้ามมาที่นี่เด็ดขาด'

1

วันวันวาย

ณ มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

วันนี้เจนภพ กิตตินนท์มาสอบสัมภาษณ์ โดยนำเอกสารอย่าง ใบสมัคร ผลการเรียนจากโรงเรียนเก่า และผลงานการประกวดในสาขาวิชาต่างๆ มาด้วย แม้เจนภพจะคิดว่าไม่จำเป็นต้องฟังผลงานพวกนี้ก็ได้

เนื่องจากยังมีเวลาอีกตั้งนานกว่าจะเริ่มสอบสัมภาษณ์ เขาจึงตั้งใจว่าจะไปนั่งรอที่อาคารสอบ แต่ดูเหมือนคนที่คิดแบบนี้จะไม่ได้มีแค่เขา เพราะบริเวณหน้าอาคารสอบมีผู้ปกครองและผู้รอสอบสัมภาษณ์จับจองที่นั่งจนเต็ม หลายคนสวมชุดนักเรียนมัธยมเช่นเดียวกับเจนภพ แต่บางคนก็แต่งกายชุดสุภาพมาแทน เพราะไม่ได้เรียนจบหลักสูตรปกติ

นอกจากนี้ บริเวณอาคารสอบยังมีการให้วัดตัวและชำระเงินค่าเครื่องแบบนักศึกษา ซึ่งหมายความว่า ผู้มีสิทธิ์สอบสัมภาษณ์คือ ผู้มีสิทธิ์เข้าศึกษาที่นั่นแน่นอน

เจนภพตรวจสอบรายชื่อผู้มีสิทธิ์สอบสัมภาษณ์มาแล้ว ซึ่งชื่อเขาอยู่อันดับแรกสุด เพราะทำได้คะแนนเต็มทุกวิชา

เขาไม่อยากเสียเวลาอยู่ที่นั่นนานนัก เมื่อเทียบกับคนรุ่นเดียวกันที่

เริ่มหาเพื่อนกันแล้ว เจนภพไม่ค่อยชอบทำตัวสนิทสนมกับคนอื่น และการที่เขาเป็นคนเงียบขรึม ก็ทำให้รอบตัวเขามีบรรยากาศที่ชวนอึดอัด ถึงอย่างนั้น เขากลับดูโคตรเด่นทีเดียว แม้เขาจะไม่ได้หล่อชนิดที่ไปเป็นพระเอกละครได้ แต่ก็จัดว่าไม่เลว แถมยังมีรูปร่างสูงโปร่งผอมเพรียว จนยากที่จะมีคนรู้ว่าภายใต้ชุดนักเรียนบางๆ มีกล้ามเนื้อแข็งแรงปั้งอยู่

"สวัสดี นาย...เอ่อ..."

"เจนภพ" เขาแนะนำตัวเองสั้นๆ "และใช่ ถ้าเอกสารแสดงตัวคนที่เอามาด้วยระบุว่าเป็นสาขาภาษาอังกฤษ-ธุรกิจ"

นี่แหละนิสัยเสียของเจนภพ

การที่เขารู้ทันคนอื่นเกินไปทำให้เขาเข้ากับคนอื่นได้ยาก แถมเขายังไม่ใช่นักที่มีอารมณ์ขันชอบทำตัวตลกโปกฮาด้วย

"ผมชื่อ บดินทร์ ชื่อเล่นชื่อ กล้า" อีกฝ่ายแนะนำตัว ดูจากรอยยับบนเสื้อผ้า และอาหารที่กินอยู่เมื่อสักครู่ เจนภพคิดว่าบดินทร์น่าจะมาจากต่างจังหวัด "ผมมาจากร้อยเอ็ดนะ"

"ถึงฉันจะเกิดที่เชียงใหม่ แต่ก็เรียนอยู่ที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่ออนุบาลจนถึงมัธยมปลาย และมีแนวโน้มว่าจะเรียนต่อไปจนจบมหาวิทยาลัย รวมถึงทำงานในอนาคตด้วย"

บดินทร์จะตามคำพูดของเจนภพไม่ค่อยทัน สุดท้ายเจนภพก็ทำได้แค่บอกให้ลิ้มมันไปซะ พวกเขาพูดคุยกันอยู่สักพัก โดยบดินทร์เป็นฝ่ายชวนคุย ส่วนเจนภพแค่ตอบคำถามเหล่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องคำถามสำหรับสอบสัมภาษณ์ และไม่ได้มีแค่บดินทร์ที่กังวล บางคนถึงขนาดหิบบิทยออกมาซ่อมท้องกันเลย แต่ก็มีคนที่ดูมั่นใจมากพอตัวอยู่เหมือนกัน

"นายได้เจอรุ่นพี่ปีสองหรือยัง"

"ทำไมฉันต้องไปเจอด้วย" เจนภพสงสัย ในกำหนดการไม่เห็นระบุไว้เลยว่าต้องไปพบรุ่นพี่ด้วย

เจนภพไม่ค่อยสนใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้อง มันค่อนข้างจะไร้สาระสำหรับเขาที่พยายามตัวคนเดียวมาตลอด รุ่นพี่ในมหาวิทยาลัยก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของระบบการศึกษาที่แบ่งแยกความอาวุโสเท่านั้น แทบไม่ได้ช่วยอะไรในการเรียนเลย ยิ่งไปกว่านั้นยังมีข่าวออกมาทุกปีทำให้ภาพลักษณ์รุ่นพี่ในมุมมองเจนภพติดลบไปแล้ว

"ไม่รู้สิ เห็นถือป้ายสาขาอยู่ที่ทางเดินนะ คงอยากเห็นหน้ารุ่นน้องมั้ง"

"ถ้ามันเป็นความต้องการของปีสอง มันก็ไม่เกี่ยวกับฉันไม่ใช่เหรอ"

บดินทร์ผีนยิ้ม จากการพูดคุยทำให้เขาพอจะเข้าใจว่า เจนภพเป็นพวกพยายามรักษาระยะห่าง และพูดจានิ่งๆ แบบคนมั่นใจในตัวเองสูง และอดมีอคติต่อเจนภพไม่ได้ เขามาจากต่างจังหวัดเพื่อเรียนต่อก็เลยตั้งใจว่าจะหาเพื่อนจากสาขาเดียวกัน แต่ดูเหมือนเพื่อนคนแรกที่คุยด้วยจะสนิทด้วยยาก

"ฉันไม่สนใจสัมพันธ์รุ่นพี่กับรุ่นน้องหรอกนะ เว้นแต่พวกเขาจะทำตัวให้น่าคบถือ อันนั้นก็ใช่อีกเรื่อง"

"เอ่อ...ผมว่าแม่เรียกแล้ว ขอตัวก่อนนะ" แล้วบดินทร์ก็เดินไปนั่งที่อีกโต๊ะกับผู้ปกครอง

เจนภพหันมาฝึกกำหนดลมหายใจเพื่อฆ่าเวลาแทน ตั้งแต่ไปขอให้คุณแม่ช่วยฝึกวิชาการต่อสู้ให้ เขาก็ได้รับคำสั่งให้ฝึกโคจรลมปราณจันทรวารีให้ชิน ถ้าอยากพัฒนาในเกมให้เร็ว ก็จำเป็นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจถึงความสามารถในโลกจริงก่อน

เขาไม่คิดว่าในโลกจริงจะทำอะไรได้เหมือนในเกม แต่หลังจากได้ฝึกอยู่สองวัน ก็เริ่มรับรู้ได้ถึงพลังงานลึกลับในร่างกาย มันไม่เหมือนการปรับลมหายใจซึ่งเป็นพื้นฐาน เพราะมันทำให้ประสาทสัมผัสทุกส่วนทำงานได้ดียิ่งขึ้น มีสมาธิขึ้น เพียงแต่มองภายนอกไม่รู้สึกรถึงความแตกต่าง

"เฮ้ย! แกเห็นน้องผู้หญิงคนนั้นหรือยัง ที่มากับพี่ผู้ชายนะ น่ารักสุดยอด เหมือนคู่กาคาเดินได้เลย"

"เห็นแล้ววะ โคตรน่ารักเลย ข้าละอยากเป็นพี่ชายของน้องคนนั้นจริงๆ"

"เห็นที่ไหนวะ"

"ที่โรงอาหารไง มีคนมุงตั้งเยอะ ตอนแรกก็สงสัยอยู่หรอกว่ามุงอะไรกัน พอไปดูเท่านั้นแหละเอ็งเอ๊ย! นางฟ้าซัดๆ คือแบบกล้าสาบานเลยว่า ไม่เคยเจอเด็กผู้หญิงคนไหนน่ารักขนาดนี้มาก่อน"

"ไอคนพี่ก็หน้าคาคาสิซุดๆ คาวคณະนิตะฯ เดินไปขอเบอร์มันเลย"

"ดีแคไหน"

"ทั้งหล่อ มาดเข้ม เอาใจเก่ง พูดย่างๆ คือโคตรเพอร์เฟกต์เลย แถม น้องสาวนี่สุดขยอคอยบอใคร ถ้าโตกว่านี้สักหน่อย ขำกล้ำสาบานให้ฟ้าผ่าตายเลยว่า มีคนเข้าคิวจีบยาวเป็นกิโลซัวร์"

เจนภพไคยีนบทสนทนานั้นชัดเจน ก็พอจะคาดได้ว่าพี่น้องคู่ที่ว่าเป็นใคร อันที่จริงตั้งแต่เกิดเรื่องภายในเกม พวกเขาไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย ยังกิที่ได้นิมปมาช่วยผลิตยา ร้านน้องเหมียวสี่ขาจึงยังเปิดต่อไปได้ ส่วนตัวเขาก็รู้สึกผิดมาตลอด เพราะทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะเขาคัดสินใจผิดพลาดเอง

ขณะที่เจนภพคิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่นั่นเอง เสียงเล็กๆ ที่คุ้นเคยก็ดังขึ้น

"พี่รอล์ฟไม่ใช่หรอคะ"

เป็นอรินจริงๆ ค่าย เธอชี้มือไปที่เด็กหนุ่มสวมแว่นซึ่งกำลังนั่งหลับตาพริ้ม ไม่ว่าเธอจะสวมชุดไหนก็น่ารักไปหมด ที่สำคัญเธอยังมีผมเป็นทรงทวินเทลอีกต่างหาก ส่วนอาคมที่สวมชุดสุภาพคล้ายกำลังจะไปสมัครงาน จ้องเจนภพคาบิยวบัด เห็นได้ชัดว่ากำลังหงุดหงิดสุดๆ แต่ก็เลือกที่จะเผชิญหน้ามากกว่าเดินหนี

เมื่อมีอาคมกับอรินเข้ามาเสริม ก็ทำให้ตอนนี้ตรงที่เจนภพนั่งอยู่เริ่มได้รับความสนใจมากขึ้น

"ว่าไง" เจนภพอ่ย

"ไปตายซะ"

"มาถึงก็แข่งกันเลยงั้นหรอ"

"ฉันอวยพรให้แกมีชีวิตยืนยาวต่างหาก"

"สวัสดีค่ะพี่รอล์ฟ" อรินยกมือไหว้ทักทายตามมารยาท "ว่าแต่พี่รอล์ฟก็มาสอบสัมภาษณ์เหมือนพี่ชายหรอคะ"

"ใช่ อรินยังไม่รู้สินะว่าพี่กับพี่ชายของอรินอยู่คณะกับสาขาเดียวกัน"

"เฮ้ย! พูดยจริงดิ" อาคมทำหน้าเหวอ นึกถึงรายชื่อผู้มีสิทธิ์สอบสัมภาษณ์ ซึ่งชื่อของเขายู่อันดับท้ายๆ "ซาคิที่แล้วฉันไปทำเวรทำกรรมอะไรกับแกมาเนี่ย ถึงได้หนีแกไม่พ้นสักที"

อารินนั่งมองทั้งสองคนเถียงกันโดยไม่รู้สึกคิดใจ เพราะชินแล้วว่า ทั้งคู่เจอหน้ากันทีไรเป็นต้องทะเลาะกันทุกที ในขณะที่คนอื่นต่างแปลกใจว่า ทั้งที่พวกเขามีปากเสียงกันและใช้ถ้อยคำรุนแรง โดยเฉพาะอาคมที่ดูเป็นคนโมโหร้ายปากจัด พวกเขากลับคู่สนทนสมนกันจริงๆ

"แล้วนี่จะพาอารินไปเดินเที่ยวสินะ"

"เออ แล้วไม่ต้องสะอะตามมาด้วย ฉันไม่อยากเอาชีวิตไปทิ้งกับแก" อาคมยังคงเชิดกับการไปไหนมาไหนกับเจนภ เพราะทุกครั้งที่เจอกัน ล้วนแต่มีอันตราายเกิดขึ้น และเขาก็ไม่คิดว่าเหตุการณ์พวกนั้นควรเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของคนปกติด้วย

"ทำไมพี่ชายถึงไม่อยากให้พี่ราล์ไปด้วยล่ะคะ"

"เพราะ...เอ่อ...นั่นไงล่ะ ไอ้แมวผีมันต้องไปทำอย่างอื่น"

"โทษที แคว้นนี้ฉันว่าง"

"ไอ้...!"

เจนภรู้สึกได้ว่าตัวเองตกเป็นเป้าสายตา ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาเกลียดมากในโลกจริง และระหว่างรอ เขาก็เห็นอาคมเอาไฟขึ้นมาเล่นกับอารินฆ่าเวลา จนใกล้ถึงเวลาเริ่มสอบสัมภาษณ์ ผู้มีสิทธิ์สอบสัมภาษณ์จึงทยอยกันขึ้นไปในห้อง บางคนรีบท่องบทอีกครั้งเพื่อความมั่นใจ พวกเจนภเองก็เดินขึ้นบันไดไปที่ชั้นห้องสอบสัมภาษณ์เช่นกัน

"จะให้อารินรอลู่วางนอกคนเดียว?"

"ถ้านั่งรออยู่หน้าห้องละก็ ไม่มีปัญหาหรอก" ว่าแล้วอาคมก็หันไปบอกให้อารินนั่งรออยู่ที่ชั้นเดียวกัน และกำชับว่าห้ามพูดคุยกับผู้ชายที่พยายามเข้ามาทำคดีด้วยเด็ดขาด พร้อมกันนั้นก็ยึดสัญญาณเตือนภัยแบบพกพาให้ "อาริน ถ้ามีผู้ชายคนไหนมาจับมือก็ดึงได้เลยนะ"

แล้วทั้งสองคนก็เดินเข้าไปในห้อง เตรียมสัมภาษณ์ตามบัตรคิว ภายในห้องสอบสัมภาษณ์มีอาจารย์สี่ท่านนั่งอยู่ที่โต๊ะหน้าห้อง และมีคนเริ่มสัมภาษณ์ไปแล้ว แต่ละคนใช้เวลาประมาณห้านาที เมื่อถึงรอบเจนภ เขาก็เดินไปนั่งด้วยท่าที่สงบนิ่ง ไม่รู้สึกประหม่าเลย การสัมภาษณ์นั้นใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ซึ่งเป็นของง่าย ๆ สำหรับเจนภ

เจนภตอบคำถามได้ตรงประเด็น สำเนียงของเขายู่ในเกณฑ์ดีมาก และพูดได้รื่นหู หลังพูดคุยเพียงห้านาที ผู้สัมภาษณ์ก็ได้รู้อะไรเยอะ

มาก พวกเขาทราบว่าเจนภพพูดได้หลายภาษาจากการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ทั้งสิ้น อีกทั้งเคยทำหน้าที่ล่ามสื่อสารกับชาวต่างชาติ ประวัติดี้อาจดูเหมือน คุยโว แต่เมื่อลองให้อาจารย์ที่เชี่ยวชาญภาษาจีนลองถาม เจนภพก็สามารถ ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ

เสร็จจากเจนภพสอบสัมภาษณ์ ก็เป็นที่ของอาคม เขาไม่ประหม่า เช่นเดียวกับเจนภพ ท่าทีที่เขาแสดงออกเปลี่ยนเป็นนอนน้อมขึ้นเยอะ และ ดูเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี แม้ผลการเรียนของอาคมจะผ่านครึ่งซึ่งดูไม่มี อะไรน่าสนใจ แต่พอได้สัมภาษณ์ บรรดาอาจารย์ถึงได้รู้ว่าอาคมพูดภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส และภาษาสเปนได้คล่อง แต่มีจุดอ่อนเรื่องไวยากรณ์ พออาจารย์ถามถึงความสามารถพิเศษ อาคมก็ตอบเรื่องที่เขานักมายากล

พอออกมาข้างนอก อาคมก็เจอรุ่นพี่ผู้หญิงปีสองที่ยืนรอเพื่อบอก ทางไปต่อให้ เธอมองอาคมอยู่พักหนึ่ง แล้วถามชื่อกับเบอร์โทรศัพท์เพื่อ ใช้ติดต่อเรื่องกำหนดการต่างๆ อย่างการรับน้อง เนื่องจากอาคมไม่ค่อย ชอบให้เบอร์โทรศัพท์ที่ใครพร่ำเพรื่อ เพราะปกติมีไว้สำหรับติดต่องาน เขา จึงเขียนชื่อตัวเอง แต่ไม่ให้เบอร์โทรศัพท์ และเขียนท้ายชื่อตัวเองว่า 'ติดต่อ คนข้างบน' แทน เพราะเจนภพมีเบอร์ของเขาและของอารินอยู่ เคียว เจนภพก็คงหาทางติดต่อมาเอง

จากนั้นพวกเขาก็ไปวัดตัว และชำระเงินค่าเครื่องแบบที่ต้องซื้อของ ทางมหาวิทยาลัย เพราะมีคนจากสาขาอื่นด้วย กว่าเสร็จก็เที่ยงพอดี ทำเอาอารินหิวมากจนต้องซื้อขนมไปมุกมานั่งชิมรอ

อาคมรู้สึกว้ากิดูแลแล้วที่พาอารินมาด้วย เพราะเดินทางไปกลับ ในเวลาแบบนี้กินเวลานานน่าดู ไหนจะต้องไปซื้อของใช้ส่วนตัวอีก ดีไม่ดี จะได้กลับบ้านตอนค่ำ

"ให้ตายสิ แค่อ่านชื่อนักศึกษาก็เล่นชะกระเป๋าแฟบเลย" อาคมบ่น เหยิงๆ คนอื่นคงไม่รู้สึกระไรกับค่าใช้จ่ายไม่กี่พัน แต่สำหรับอาคมแล้ว 1,000 บาทไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ เลย "ไหนจะค่าใช้จ่ายของอารินอีก เดือนนี้ ถ้ายังหางานเป็นหลักเป็นแหล่งไม่ได้ มีหวังลำบากแน่"

เจนภพฟังอาคมบ่นแล้วก็คิดว่า เขาน่าจะพอช่วยเรื่องนี้ได้ เพราะ ได้ยินคุณแม่พูดอยู่เสมอว่ามีลูกค้าหลายรายอยากให้ทางโรงแรมช่วยจัดหาพวก นักดนตรี นักแสดงตลก หรือนักมายากลมาสร้างความครื้นเครงในงาน

อาคมเองก็เป็นนักมายากล ถ้างานนี้ไปได้สวยก็จะได้ประโยชน์กันทั้งสองฝ่าย

"เอานามบัตรของนายมาสิ แม่ฉันอยากได้เบอร์ติดต่อพวกที่ทำงานสายให้ความบันเทิง คั้งใจจะเตรียมไว้เป็นทางเลือกให้ลูกค้านะ เห็นแบบนี้แม่ฉันก็กว้างขวางเอาเรื่องอยู่นะ"

อาคมส่งนามบัตรให้ทันที ถึงจะไม่ชอบใจนัก แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องปากท้อง คงจะดีถ้ามันช่วยให้เขามีงานมากขึ้น

ที่ติดคณะบริหารธุรกิจเองก็อัดแน่นไปด้วยว่าที่นักศึกษาและ
ผู้ปกครองจนแทบไม่เหลือที่ให้นั่งหายใจ ไหนจะพวกรุ่นพี่ปีสองที่มุงแต่จะถามหาตัวน้องปีหนึ่งเพื่อขอชื่อกับเบอร์โทรศัพท์สำหรับติดต่อเรื่องการรับน้อง ทั้งที่ความจริงหน้าเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยก็มีประกาศเกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาอยู่ด้วย

"รู้ไหมว่าฉันอายุมากเลยที่ต้องมาเรียนมหาวิทยาลัยนี่นะ อุตสาหัสคุ้ยไปทั่วแล้วว่าจะเข้าเรียนเอกชน แต่ปีกลับทำลาายความฝันของฉันซะหมด นี้อะไรกัน ถ้าเลือกเอกชนจะให้นั่งรถเมล์ไปเรียนเอง แถมจำกัคค่าใช้จ่ายอีกต่างหาก แบบนี้ฉันยอมไม่ได้หรอกนะ" น้ำบ่นเซ็งๆ ทั้งที่เธออุตส่าห์วาดฝันถึงอนาคตตัวเองไว้อย่างสวยหรูว่าจะได้กินข้าวในห้องอาหารเหมือนในละครหรือในมิวสิกวิดีโอ

มีกับหลินที่มาด้วยกันทำได้แค่นั่งยิ้ม พวกเธอกับครอบครัวไม่มีปัญหาเรื่องมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว แถมพ่อแม่ยังคิดว่าดีเสียอีกที่ค่าเล่าเรียนถูก แต่น้ำถูกเลี้ยงดูมาแบบตามใจ ทำให้เธอชอบแสดงตัวว่าคูดีเป็นอันดับต้นๆ อย่างพวกกระเป่าก็ต้องใช้ของหรูๆ ที่ราคาแพง โทรศัพท์รุ่นใหม่รถยนต์สวยๆ เอาไว้ขับไปไหนมาไหน ผิดกับพวกเธอที่แม้ครอบครัวจะสนับสนุนทุกอย่างที่ต้องการ แต่ก็มิใช่อันที่พ่อแม่ไม่ใช่ว่าของที่กินสมควรทั้งสามคนเลือกเรียนคณะเดียวกัน ตามที่ได้รับคำแนะนำจากครอบครัว และจุดประสงค์ของทั้งสามคนก็ไม่น่าจะใช้เพื่อศึกษาอย่างเดียว

"แล้วนี่ต้องไปไหนต่อ" น้ำถามเสียงแข็ง

"มัวแต่มองผู้ชายเลยไม่รู้สินะว่า รุ่นพี่อยากนัดไปคุยเรื่องรับน้อง"

"ฉันไม่ยอมรับน้องเลย รู้ใช่ไหมว่าที่นี่ใช้ระบบซิส" หลินเป็น

หนึ่งในกลุ่มคนที่ต่อต้านระบบโซเชียลนี้ จากข่าวเกี่ยวกับการกระทำที่เกิน
 เลขของนักศึกษารุ่นพี่ ก็ได้แต่หวังว่าเธอจะไม่ใช่เหยื่อของระบบที่ว่า

"ที่ไหนก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ" มิวพูดและลากแขนเพื่อนสาวทั้ง
 สองคนให้เดินไปด้วยกัน

"ไม่รู้สิ สงสัยฉันคงได้รับอิทธิพลจากในเกมละมั้ง เลยไม่โอเคกับมัน
 ตอนนี้ไปถึงหัวหน้าหน่วยกลยุทธ์ในสหพันธ์ใหม่ด้วย รู้อะไรไหม ฉันชอบ
 สหพันธ์ในตอนนี้มากเลยนะ ทั้งคุณชาคุระ คุณธิดาแห่งศาสตรา คุณ
 วาโย ทั้งสามคนเป็นเพลเยอร์หญิงที่มีอิทธิพลในเกมเลเจนด์ออนไลน์เป็น
 อันดับต้นๆ เลยนะ"

"อะ คุณหัวหน้าหน่วยกลยุทธ์ที่ห้าสิบเจ็ด ตอนนี้ได้เวลาเสด็จไปนั่ง
 เป็นลูกน้องคนอื่นแล้วล่ะ" มิวกระแหนะกระแหนะ ลากเพื่อนสองคนไปนั่ง
 รวมกันที่โต๊ะอาหาร ที่นั่นมีนักศึกษาใหม่นั่งรวมกันอยู่ทีพื้น ส่วนรุ่นพี่ปีสอง
 นั่งที่โต๊ะ มองว่าที่นักศึกษาน้องใหม่แต่ละคน

การเรียกรวมแทบจะไม่มีอะไรเลยนอกจากให้เขียนชื่อ เบอร์โทรศัพท์
 ชื่อเล่น และอาหารที่กินไม่ได้ เพื่อนับจำนวนที่แน่ชัด รุ่นพี่บอกว่าจะทำ
 ป้ายชื่อแจกให้ในวันรับน้อง และอธิบายสิ่งที่ต้องเตรียม โดยเฉพาะเรื่อง
 การแต่งกาย แม้จะบอกว่าไม่บังคับให้เข้าร่วม ถ้าใครไม่อยากมาก็ได้ แต่
 ก็เน้นย้ำว่ามันมีผลต่อคะแนนหน่วยกิต ก็เหมือนเป็นการบังคับให้มาเข้า
 ร่วมนั่นแหละ และเพราะพวกรุ่นพี่เองก็ไม่ได้อยากคงเวลา พอเสร็จก็ปล่อย
 ให้ทุกคนแยกย้ายกันเดินทางกลับบ้าน

"รับน้องจั้นเหอ หวังว่าอาหารคงไม่ใช่ข้าวกล่องนะ ฉันเกลียด
 ข้าวกล่อง" น้ำบ่นแข็งๆ

"แฮม จันทาไมเธอไม่สั่งพิซซ่ามากินล่ะ" มิวแกล้งถาม

"นั่นสิ พวกเราสั่งพิซซ่าไม่กี่โก่ทอดมากิน แล้วหารสามกันไหม"

"กินกับพื้นนะ" หลินเอ่ยบ้าง การที่ในเกมเธอต้องตรวจสอบและ
 ประเมินสถานการณ์อยู่เสมอ ทำให้เธอช่างสังเกตขึ้น "พี่ปีสองก็บอกแล้ว
 ว่ากิจกรรมรับน้องจะจัดกันครั้งนี้"

"ฉันเกลียดงานรับน้อง"

"แต่ฉันไม่" มิวกล่าวอึ้งๆ

พวกเธอลงชื่อเสร็จก็ตั้งใจว่าจะไปเดินช้อปปิ้งที่ห้างสรรพสินค้า

กันต่อ และไปหาอะไรกินด้วย ในคอนนั้นเองที่พวกเขาเห็นพวกหุ่นพี่ป๊องเดินเข้าไปพูดคุยอะไรบางอย่างกับผู้หญิงที่นอนฟุบอยู่กับโต๊ะ ซึ่งพวกเขาสังเกตเห็นได้สัปดาห์แล้ว และคิดว่าอีกฝ่ายเป็นคนรักสันโดษเอามากๆ หลินจึงเดาว่าคนคนนี้น่าจะเป็นหุ่นพี่ป๊องเหมือนกัน

"...นะๆ ขอร้องละ ถ้าเป็นนายคงทำได้สินะ"

'นาย?' ประโยคนี้ใช้สรรพนามได้แปลกเอามากๆ จนหลินสับสน

"ข้าวกลองหนึ่งร้อยสี่สิบกลอง สามวัน? เสียใจด้วย ฉันไม่ชอบทำงานที่ต้องขาดทุน พวกเธอหวังจะประหยัดงบประมาณ แต่สำหรับฉัน ทำทุกอย่างเพื่อเงิน..."

"แต่นี่มันเป็นเรื่องที่พวกเราละ ทุกคนเขาก็ช่วยงานกันหมด"

"แล้วไง สำหรับฉันไม่มีเงินก็ไม่มีงาน จะได้ฉันออกจากกลุ่มก็ได้
ฉันไม่สนและไม่คิดจะแคร์ด้วย"

"ต้นข้าว..."

"ฉันเคยบอกไปแล้วนะว่าไม่ชอบให้ใครเรียกชื่อเล่นฉัน...ข้าวกล้อง
สี่ร้อยยี่สิบกล่อง ถ้าคิดด้วยราคาปกติก็เป็นเงิน 16,800 บาท ฉันสามารถ
ช่วยลดต้นทุนนั้นได้โดยทำให้เหลือแค่ 7,000 บาท แต่ฉันจะคิดค่าแรง
1,000 บาท ถ้าพวกเขาไม่ตกลง ก็ไปหาร้านรับจ้างทำข้าวกล้องเองก็แล้วกัน"

"ตกลง แต่นายห้ามทำอาหารมั้งง่ายมาเค็ดขาด"

"ข้อดีอย่างหนึ่งของฉันก็คือ จ่ายเงินมาเมื่อไหร่ รับประกันคุณภาพ
ของผลงาน...ขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อน"

หลินไม่ได้ตั้งใจจะแอบฟัง แคบ้งเอิญได้ยิน ซึ่งจากบทสนทนา ดูเหมือนคนที่เธอคิดว่าเป็นผู้หญิง แท้ที่จริงเป็นผู้ชายนิสัยเฉื่อยชาเอามากๆ ทว่ากลับมีคนฟังพา และไม่น่าเชื่อว่านิสัยแบบนั้นจะไม่ถูกรังเกียจ ตอนแรกเธอตั้งใจจะถามว่า รุ่นพี่คนนั้นเป็นใคร ก่อนจะเปลี่ยนใจเมื่อคิดว่าถึงวันรับน้องคงได้รู้เอง

เพราะอารินอยากเข้าห้องน้ำ อาคมกับเจนภพเลยมาขึ้นรออยู่
ตรงทางเดิน พวกผู้หญิงที่ผ่านไปมาแอบหยุดมองอาคมซึ่งยืนอยู่ข้างๆ
เจนภพ แม้ทั้งสองคนจะมีเสน่ห์กันคนละแบบ แต่สาวๆ ก็จะมองอาคม
มากกว่า คงเพราะบุคลิกของเขาดูดึงดูดให้ผู้คนเข้าหา ต่างกับเจนภพโดย

สิ้นเชิง

"เรื่องในเกมนะ นายโอเคนะ"

"เออ แคร่รู้จักอารินว่าไม่มีปัญหาอะไรก็พอแล้ว"

อาคมรู้ว่าอารินอยู่กับซีกเกอร์ ซึ่งฝ่ายหลังรับหน้าที่สอนการใช้เมจิก-การค์ให้ แน่แน่นอนว่าเขารู้สึกไม่ชอบใจ แต่ถ้าอารินบอกว่าซีกเกอร์เป็นคนดี เขาก็พร้อมจะเชื่อ

ถึงการกระทำที่ผ่านมาจะไม่ชวนให้คิดแบบนั้นก็ตาม

"ส่วนแก ถ้าอยากขอโทษละก็ ไปให้พ้นหน้าฉันซะ"

"ไม่มีทาง" เจนภพตอบ เขาถอดแว่นออกมาเช็ดให้สะอาด "ที่จริงแม่ฉันอยากพาอารินไปเที่ยวบ้านที่เชียงใหม่ คงเพราะรู้สึกถูกชะตาทีเดียว ให้ฉันมาชวน แน่แน่นอนว่าค่าใช้จ่ายในการเดินทางนั้นฟรี นายจะปฏิเสธก็ได้ แต่ฉันเชื่อว่าอารินจะต้องตอบตกลง"

อาคมก็คึกคักป็นกรอด แบบนี้ก็ไม่ว่ากับบังคับให้เขาตกลงเลยนะสิ อารินอยากไปเที่ยวอยู่แล้ว และต้องไม่ปฏิเสธจนรู้จักแน่ๆ โดยเฉพาะคนคนนั้นเป็นแม่ของเจนภพ สุดท้ายเมื่อไม่มีทางเลือก อาคมก็ยอมตกลง

เจนภพบอกวันที่จะเดินทางเพื่อให้ทั้งสองคนเตรียมตัวให้พร้อม แม้อาคมบอกว่าจะไปรอที่สนามบิน แต่หลังจากเจนภพยกเรื่องความไม่สะดวกสบายของอาริน เขาก็ได้ที่อยู่ของอาคมมาจนได้

ขณะที่พูดคุยกัน เจนภพก็พลันเห็นคนคนหนึ่งเดินตรงมา เมื่อเห็นลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ ทั้งรูปร่างคล้ายผู้หญิงชนิดผู้หญิงตัวจริงยังอายุเท่าเดินคูซิมๆ คล้ายคนไม่มีแรง แต่ยังมีแรงหันไปโഴยสัญญาณมือใส่พวกคนที่ผิวปากแซว เขาก็รู้ได้ทันทีว่าคนคนนี้เป็นคนรู้จัก...นั่นก็คือ คันข้าว

คันข้าวเป็นเพื่อนที่เจนภพเจอในการสอบวัดความรู้ระดับประเทศ ซึ่งจัดขึ้นปีละหนึ่งครั้งเพื่อวัดคุณภาพผู้เรียน ทั้งด้าน IQ และ EQ รวมถึงความรู้พื้นฐาน

ท่ามกลางผู้เข้าสอบจำนวนมาก คันข้าวเป็นคนเดียวที่ส่งกระดาษเปล่าจนเกิดปัญหา ภายหลังมีการทดสอบเพิ่มเติม จนได้รู้ว่าเขาเป็นคนเก่งมากคนหนึ่ง แต่เพราะมีท่าทางเฉื่อยชาและนิสัยทำเพื่อเงิน เลยถูกมองว่าเป็นคนแปลกๆ

แม่ของเจนภพกับแม่ของคันข้าวรู้จักกันที่นั่น พวกเธอเคยไปคุยมา

ก็ค้นสนิทกันซะงั้น เจนภพจำได้ว่าทั้งสองคนปรึกษากันเรื่องวิธีรับมือลูกชายตัวเอง ต่างคนต่างก็จินตนาการฝ่าย แม่ของเจนภพอยากให้ลูกชายคือณิคนๆ จนเธอต้องคอยบอกคอยสอน ส่วนแม่ของคันข้าวอยากให้ลูกชายเอาการเองมากกว่านี้ และมีนิสัยขวานอนสอนง่าย

ครั้งหนึ่งพ่อกับแม่ของคันข้าวต้องเดินทางไปต่างประเทศเป็นเวลาสองสัปดาห์ จึงฝากคันข้าวไว้ที่บ้านเจนภพ เพราะไม่อยากให้ลูกอยู่บ้านคนเดียว และกลัวว่าคันข้าวจะไม่ยอมไปโรงเรียน หรือไม่ยอมกินข้าว สุดท้ายคันข้าวเลยโดนคุณนายวิลาวรรณลากไปโน่นมานี่จนไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง หลังจากนั้น คันข้าวก็กลัวจนไม่กล้ามาที่บ้านเจนภพอีกเลย

เจนภพแปลกใจมากที่คันข้าวเรียนมหาวิทยาลัยนี้ด้วย ได้ยินมาว่าหมอนี่พยายามเรียนให้จบหลักสูตรภาคบังคับและหางานทำ เพื่อทำตามเป้าหมายในชีวิตที่แตกต่างกับคนอื่น นั่นคือการหาค่าตอบแทนถ้าคนเราทำงานโดยใช้เงินอย่างประหยัดที่สุด ตลอดชีวิตจะหาเงินได้มากที่สุดเท่าไร

"ดูเหมือนฉันจะเจอปัญหาแล้วสิ" เจนภพพึมพำ เขาเห็นสายตาของคันข้าวตอนที่มองมาพอดี

และเจนภพก็คิดถูก คันข้าวปรี๊ดหาเขาจริงๆ เขาจะเดินหนีก็ได้อยู่หรอก แต่คงไม่มีใครโง่พอจะเดินหนี ถ้ารู้ว่าคุณเป็นเป้าหมายของคันข้าว

"นี่นาย...เอกภพ"

"เจนภพ...แล้วนายมีธุระอะไรกับฉัน คงไม่ใช่ปัญหาเรื่องงานรับน้องนี่หรอกนะ ไซ้ไหม ไม่สิ..." เจนภพพยายามมองหาความเป็นไปได้ทั้งหมดหลังจากครุ่นคิดอยู่ไม่กี่นาทีเขาก็คิดออก เรื่องที่ทำให้คันข้าวถึงกับเห็นคุณค่าของเขา ก็น่าจะมีเรื่องเดียว "...หรือว่านายอาสาดูแลเรื่องอาหาร"

"แบบนี้คุ้มกันง่าย เพราะฉันบอกสถานที่ซื้อวัตถุดิบทำอาหารได้ในราคาถูกมาให้หมดเดี๋ยวนี้ ฉันต้องการวัตถุดิบที่สด สะอาด ได้ปริมาณเยอะ และที่สำคัญคือ ต้องถูกมาก ระยะเวลาคงไม่ไกลจนมีค่าเดินทางเกินความจำเป็น ถ้าเป็นไปได้ก็ขอช่วงเวลาที่จะซื้อของได้ในราคาถูกด้วย หรือถ้านายสามารถซื้อให้ได้ในราคาถูก ฉันก็ยินดีจะฝากนายซื้อ"

ก็แบบนี้แหละ...

'คันข้าว' ในชีวิตจริงคงกว่า 'ลอนดอน' ในเกมออนไลน์

ถ้าถามว่างกมากแค่ไหน...

เรื่องนี้เจนภพเองก็ตอบไม่ได้

"แกนี่รู้จักคนแปลกๆ เยอะเหมือนกันนะ" อาคมมองคันข้าวไม่วางตา ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงรู้สึกไม่ถูกชะตากับหมอนี่ตั้งแต่แรกเห็น อาจเป็นเพราะหมอนี่เป็นคนประเภทเดียวกับเจนภพ ที่จะเข้าหาคนที่ทำประโยชน์ให้ตัวเองได้

"อันที่จริงนายก็มีความแค้นกับหมอนี่เหมือนกันนะ" เจนภพแหย่เล่น

"ฉันไม่รู้จักมันสักหน่อย ทำไมต้องไปแค้นมันด้วย"

หากอาคมทราบเรื่องที่คันข้าวในเกมเคยส่งคนมาเล่นงานอาริน คงเข้าไปชดหน้าคันข้าวทันทีโดยไม่พุดไม่จาแล้ว แต่เจนภพก็ไม่คิดจะบอกเรื่องนี้

สุดท้ายเจนภพก็ยอมช่วยคันข้าว เพราะชินไม่ช่วย วันนี้ทั้งวันไม่เป็นอันทำอะไรแน่ คันข้าวจึงบอกเมนูอาหารที่จะทำให้เจนภพจำแนกรายการวัตถุดิบ จากนั้นก็ช่วยกันคำนวณค่าใช้จ่าย โดยรวมค่าเดินทางให้อยู่ภายในงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัด

โชคคิที่เจนภพรู้จักร้านหลายร้านที่สามารถขายวัตถุดิบให้ได้ในราคาถูก จนเมื่อได้สิ่งที่ต้องการแล้ว คันข้าวก็แยกตัวไปทันที พออารินออกมาจากห้องน้ำ พวกเขา ก็เดินไปเรียกรถแท็กซี่ เพื่อไปหาอะไรกินกันที่ห้างสรรพสินค้า แม้เจนภพอาจจะเป็นคนเลี้ยง แต่อาคมไม่ยอม สุดท้ายก็ลงเอยด้วยการหารครึ่ง

ระหว่างกินอาหาร เจนภพถามอารินเรื่องไปเที่ยว ก็ได้คำตอบว่าเธออยากไป เธอดีใจมากเมื่อรู้ว่าที่บ้านของเจนภพมีสระว่ายน้ำ หลังจากกินกันเสร็จและชำระเงินเรียบร้อยแล้ว อาคมกับอารินก็ขอแยกไปซื้อของใช้ส่วนตัวกัน เจนภพจึงเดินทางกลับบ้าน

"เห หนูคันข้าวอยู่มหาวิทยาลัยแล้วจ้ะหนอ คิดถึงจังเลย อยากให้มาค้างที่บ้านอีกจัง" วิลาวรรณกล่าวยิ้มๆ หลังจากได้ฟังเจนภพเล่าสิ่งที่เจอมาในวันนี้

เรื่องที่ทำให้เธอดีใจที่สุดก็คือ อาคมกับอารินตกลงจะไปเที่ยวบ้านที่เชียงใหม่ด้วยกัน เพราะเธอรู้สึกถูกชะตากับอารินก็เลยคาดหวัง ถึงขนาดจะโทรศัพท์ไปบอกทางนั้นให้เตรียมห้องพักรักษาสำหรับแขกสองคนทันทีที่รู้ข่าว

"จะว่าไป ได้โคจรลมปราณอย่างที่แม่สั่งหรือเปล่า"

เจนภพดักปลาทอคนน้ำปลาใส่จาน และราดด้วยแกงเขียวหวาน จัดจานให้ดูน่ากินขึ้น แล้วตอบว่า "ครับ มันแตกต่างกับการปรับจังหวะการหายใจมาก...ไม่สิ อันที่จริงมันก็เป็นพื้นฐานของการฝึกลมปราณตั้งแต่แรก แต่หลังจากได้ลองดู ภาพถึงได้เข้าใจครับว่า ที่ภพใช้ในเกมเป็นแค่การใช้แบบผิวเผินจริงๆ"

ตลอดทั้งวัน เจนภพได้ลองฝึกฝนการใช้ลมปราณในโลกจริง คนอื่นอาจมองว่าเพ้อฝัน แต่เจนภพเติบโตมาในครอบครัวที่ตั้งแต่รุ่นคุณตามาก็ฝึกฝนวิชาการต่อสู้ จนรับรู้ได้ถึงสิ่งที่เรียกว่า 'ลมปราณ' ในชีวิตจริงถึงมันจะไม่ช่วยให้เหาะเหินเดินอากาศได้ดังในภาพยนตร์ แต่ก็ไม่ต่างกับยาอายุวัฒนะซึ่งช่วยทำให้ผู้ฝึกตนจนบรรลุมีอายุยืนขึ้น ไม่พ่ายแพ้ต่อโรคอันเกิดจากความชรภาพ

"แม่ไม่สอนลูก เพราะอยากให้เข้าใจด้วยตัวเองนั่นแหละ คินนี่แม่เตรียมแบบฝึกสุดโหดเอาไว้ให้ด้วยนะ อยากให้ใช้สูงสุดคืนสู่สามัญได้เหมือนแม่ จะได้สู้กันสนุกขึ้น"

เจนภพเริ่มรู้สึกหนาวสะท้าน การฝึกของคุณแม่สำหรับเขาแล้วนับว่าโหดมาก ฝึกพื้นฐานเสร็จก็ต้องไปซ้อมต่อสู้แน่นอนว่ามันจบลงที่ความตายของเขา แต่อย่างน้อยทักษะที่นิ่งมานานก็เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด

"ครับ" เจนภพได้แต่ตอบรับโดยไม่มีสิทธิ์แย้งหรือเถียงสักคำ เพราะรู้ว่าเถียงไป สุดท้ายก็ลงอโหอบเค็ม

2

สโนว์บริดจ์

การทำภารกิจต่อเนื่องมักมีสัญญาณบ่งบอก จากการพยายาม
สืบหาข้อมูลเกี่ยวกับภารกิจ 'คำร้องสุดท้าย' ที่ต้องส่งมอบสร้อยคอให้
นายทหารวิลสัน ในที่สุดเบาะแสนั้นก็ทำให้พวกเรอัลต้องมาที่สโนว์บริดจ์
เมืองแห่งน้ำแข็งที่หนาวที่สุดในเกม ขณะที่รถม้าแล่นผ่านทุ่งหิมะไปอย่าง
ช้าๆ เรอัลก็นั่งทำคู่มือการทำภารกิจเลื่อนคลาสแบบพิเศษ ตั้งใจว่าจะ
ส่งมอบให้อาคมและอาริน แม้มันจะเปล่าประโยชน์

พวกเขาเริ่มออกเดินทางกันตั้งแต่การออนไลน์ครั้งที่แล้ว แต่เพราะ
ไม่คาดคิดว่าระบบวาร์ปจะใช้ไม่ได้ หากไม่เคยเดินทางไปยังพื้นที่เมือง
เป้าหมาย ก็เลยต้องใช้รถม้าแทน

แม้ม้าที่ใช้เดินทางจะเป็นสัตว์อสูรหิมะ ซึ่งอยู่ได้แม้อุณหภูมิจะ
ติดลบมาก ทำให้เดินทางท่ามกลางอากาศหนาวได้ แต่ก็ต้องใช้เวลาเดินทาง
พอสมควร เพราะมักเจอสัตว์อสูรเข้ามาโจมตีระหว่างทาง

โชคดีที่พวกเรอัลมีค่ายกลคาบถอยวนคอยป้องกันไปพร้อมรถม้า
จึงเดินทางเร็วขึ้น และสามารถนั่งจิบ 'นมร้อน' เครื่องดื่มขายดีอันดับสอง
ในสโนว์บริดจ์ ที่ช่วยให้ร่างกายอบอุ่น และต้านทานอากาศหนาวเย็นนี้ได้

ค่าความสัมพันธ์ไม่มากพอ ซึ่งทำให้ไม่ต่างกับอาชญากร ถ้าเป็นรالفเมื่อก่อน เขาคงเลือกทางปลอดภัยโดยรอให้ค่าความสัมพันธ์เพียงพอแล้วค่อยเริ่มทำภารกิจอย่างจริงจัง

ครั้งนี้เขาคังใจจะปฏิบัติการคนเดียว และให้นิมป์ไปเตรียมรถม้าสำหรับพาหนีตามที่ระบุในภารกิจ การบินได้ช่วยให้เขาหลบเข้าปราสาทได้อย่างง่ายดาย อีกทั้งตอนนี้รالفยังสร้างขอบเขตรับรู้ได้แล้ว เขาจึงรู้ว่ามืมหารยามแต่งชุดเครื่องแบบเมืองหนาวเดินอย่างเป็นระบบ มีเวลาเคลื่อนไหวที่แน่นอนมาก ประเมินจากสายตากงเป็นคลาสทหารและมีความชำนาญในการต่อสู้พอสมควร ไม่ใช่เรื่องดีแน่ถ้าโดนจับได้

ตอนนี้เขาจะต้องมองหาตำแหน่งที่น่าจะเป็นคุก และหลบเข้าไปให้ได้ ซึ่งการมองหาสถานที่สำคัญนั้นง่ายมาก ขอเพียงมองหาทหารที่ไม่เคลื่อนไหวเป็นเวลานาน หรือจุดที่มีการสับเปลี่ยนตัวคนเฝ้า ก็มีความเป็นไปได้สูงที่มันจะเป็นคุกที่ขังนักโทษ

"บิงโก" รالفเจอสถานที่แล้ว และกำลังหลบเคลื่อนไปให้ใกล้ที่สุด แต่เมื่อไปถึง กลับไม่มีช่องว่างให้ฉวยโอกาสเลย ทหารที่เฝ้าประตูอยู่ก็ไม่ได้คิดจะเดินไปไหน ลองเรียกความสนใจดูก็ไม่ได้ผล มืมหารเพียงคนเดียวที่เดินไปคูและกลับมาเมื่อไม่เห็นสิ่งผิดปกติ

รالفคิดจะลองใช้โพชั่นนิทรา ซึ่งเป็นน้ำยาที่นิมป์ลองปรุงขึ้นมาเพื่อเอาไว้ใช้เวลาเผชิญหน้ากับศัตรูอสูรคราวละมากๆ ถ้าวางขาย มันจะต้องได้รับความนิยมมากแน่ แต่เขาก็ไม่ทำ เนื่องจากไม่ต้องการให้มันกลับมาเป็นอาวุธทำร้ายตัวเอง อย่างน้อยก็ต้องรอกว่าจะหาวิธีรับมือมันได้เสียก่อน

รالفขว้างขวดโพชั่นนิทราให้แตกเหนือหัวพวกทหาร เมื่อละออกจากน้ำยาตกใส่คนพวกนั้น เขาก็นับเวลาในใจและคูณผลลัพธ์ ซึ่งปรากฏว่าโพชั่นนิทราได้ผลดีมาก ทหารพวกนั้นหลับไหลเป็นที่เรียบร้อย แต่เพราะมันมีฤทธิ์แค่ห้านาที เขาจึงต้องรีบแอบเข้าไปในคุกได้คิน โดยไม่ลืมหิบบกัญแจคิคมือมาด้วย

เขาไม่หวังว่าคุกจะมีบรรยากาศสดชื่น โดยเฉพาะคุกสำหรับเผ่าบีสต์ที่จุกจิกเป็นพิเศษ ห้องขังที่นี่มีขนาดเล็ก และอยู่ติดกัน แต่ละห้องมีลูกกรงกัน นักโทษที่มีอยู่หลายสิบคนจ้องผู้มาเยือนที่ไม่คุ้นหน้า รالفต้องหา

วิลสันที่ถูกขังไว้ที่นี่ให้เจอเพื่อพาหนีไปเพียงคนเดียวเท่านั้น ถ้าเขาใช้วิธี
ถามหาคนที่ชื่อวิลสัน ทุกคนจะต้องแอบอ้างแน่ๆ

และเขาก็มีวิธีที่ดีกว่านั้น...

"ใครพอจะบอกได้บ้างว่าสิ่งนี้คืออะไร" 랄ฟพูสตร้อยคอ และเคน
 ลึกเข้าไปเรื่อยๆ บางคนเสี่ยงดวงและบอกวามันเป็นของคุณต่างหน้าของคน
 ที่ตาย บางคนก็บอกว่าเป็นของคนรัก แต่ไม่มีใครพูดถูกต้องเลย

"นั่นเป็นของแม่ข้า เหตุใดเจ้าถึงมีมัน"

นักโทษคนหนึ่งวิ่งพรวดเข้ามาเกาะลูกกรง เขาดูผอมแห้งและ
สกปรกมาก ราล์ฟลองสอบถามข้อมูลที่น่าจะมีแนวโน้มตัวจริงที่รู้ นั่นคือ
บ้านของแม่วิลสันอยู่ที่ไหน และนักโทษคนนี้ก็ตอบได้ถูกต้อง

"นายคือวิลสันตัวจริง" ราล์ฟไขกัญญาแฉเปิดห้องขังให้ก่อนจะโยน กัญญาไปที่นักโทษอีกคนหนึ่ง เขาต้องการสร้างความปั่นป่วนให้มากที่สุด "รีบไปกันได้แล้ว"

พวกเขาพากันหนีจนถึงบริเวณทางเข้าออกคุก ทันใดนั้นรالفก็
ได้ยินเสียงฝีเท้าจำนวนมาก เขาคิดเอาไว้แล้วว่าภารกิจนี้คงไม่ง่ายแน่
และอาจต้องปะทะกับทหาร ซึ่งแน่นอนว่ารالفเสียเปรียบ เพราะถึงวิลสัน
จะเป็นทหาร แต่ร่างกายก็อ่อนแอเกินกว่าจะต่อสู้ไหว นอกจากนี้รالفก็
ไม่อยากให้เพลเยอร์เข้ามาเกี่ยวข้องกับค้าย แต่ถ้าเสี่ยงการปะทะไม่ได้ ก็
จำเป็นต้องมอบหน้าที่พาหนีให้นิมปี และไปเจอกันที่สุดทางของภารกิจ โดย
เขาจะหยกคนที่คิดจะเข้ามาขัดขวาง

พอเปิดประตู ราล์ฟก็ขว้างระเบิดควันออกไป ตามด้วยโพชั่นนิทรา ทำให้อีกฝ่ายหลับไปได้ถึงหนึ่งในสาม จากนั้นเขาก็พาวิลสันไปยังทิศทางที่ได้ตกลงกับนิมฟ์ไว้ ซึ่งปลายทางจะมีรถเทียมม้ารออยู่ ตอนนี้เพลเยอร์ยังคงวนอยู่กับการรับมือเยติเหม็นค้ ดังนั้นศัตรูจึงมีแค่พวก NPC ทหารเท่านั้น ทว่าขณะที่หนีอยู่นั่นเอง ราล์ฟก็ต้องหันขวับไปคว้าลูกธนูที่มีเป้าหมายอยู่ที่หัวของเขา

"ไปซะ ครองนี่ฉันจัดการเอง" ราล์ฟบอกพลางหันไปมองศัตรู อีกฝ่ายเตรียมโจมตีอีกครั้ง แต่ราล์ฟไม่เปิดโอกาส เขาปล่อยดาบให้เข้าไปโจมตีจากระยะไกล ทหารคนนี้มีฝีมือมาก สามารถยิงธนูตีควาสุธของเขาได้อย่างแม่นยำ

นอกจากนั้นรالفยังต้องเผชิญหน้ากับทหารหลายสิบนาย ทั้งหมดถือหอกบุกเข้ามาพร้อมกัน แดมแต่ละคนยังมีฝีมือไม่ใช่เล่นๆ เทียบกับเพลเยอร์แล้วน่าจะเก่งกว่ามาก จนเขาต้องงัดระเบิดคาบที่ฝึกได้เพียงชิ้นแรกขึ้นมาใช้ เขายอมรับว่าเทียบกับเทพสงครามที่ฝึกจนบรรลุล้ำไม่ได้ แต่เพียงชิ้นแรกก็มากพอจะสู้กับคนจำนวนมากได้แล้ว

หลังจากนั้นไม่นานนัก นิมปี้ก็คิดต่อมา ดูเหมือนพวกที่ออนไลน์เข้ามาใหม่จะรับภารกิจช่วยจับนักโทษที่หลบหนี และตอนนี้กำลังมุ่งหน้ามาที่ปราสาท รالفเห็นท่าไม่ดี จึงใช้สติก็กัมมส์หยุดการเคลื่อนไหวของทหารพวกนั้น และรีบหนี

รالفรู้ได้ทันทีว่ามีกลุ่มคนตรงมาที่นี้ด้วยความเร็วสูง ค่อยให้เขามั่นใจในความเร็ว ก็ยังรู้สึกตัวเองช้าเกินไปอยู่ดี ท่าที่ประเมินเพลเยอร์ที่ส่วนใหญ่จะเป็นคลาสขุนนาง ซึ่งหลายคนนอกจากจะมีฝีมือดีแล้ว ยังมีเผ่าพันธุ์หายากด้วย และเนื่องจากเพลเยอร์พวกนั้นทุกคนอยู่เมืองเดียวกัน และรู้จักกัน จึงยากที่จะทำให้แตกคอ

สำหรับรالفที่ฝึกวิชาต่อสู้เพิ่มเติม การฆ่าเพลเยอร์นั้นง่ายกว่า NPC มาก เพราะค่อยให้คนพวกนั้นมีคลาสสูงกว่า แต่มันก็เป็นแค่การปลดชีวิตจำกัดด้านพลังและเพิ่มสิทธิพิเศษ หลายคนมักเข้าใจผิดว่าคลาสที่สูงขึ้นหมายถึงความแข็งแกร่ง ดังนั้นหากพวกเขาเห็นว่าคนที่มีมิตาสต่ำกว่าสามารถเอาชนะตัวเองได้ ก็จะเกิดความคิดที่ว่า 'โกง' ขึ้นมา และพยายามส่งเรื่องให้ทาง GM จัดการ ภายหลังมีบ่อยขึ้นจนทาง GM ออกมาแจ้งว่า หากตรวจสอบแล้วไม่สามารถยืนยันความผิดได้ ผู้แจ้งจะต้องรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อผู้ถูกกล่าวหา เพราะไม่อย่างนั้นจะมีผู้บริสุทธิ์ถูกแบนเพราะเก่งกว่าคนอื่นอีกหลายคน

เพลเยอร์พวกนั้นเองก็ประเมินรالفผิดพลาด เพราะเห็นฝีมือต่อสู้กับทหารแล้วคิดว่าไม่เท่าไร จึงตั้งใจว่าจะจัดการให้เสร็จโดยเร็ว แต่กลายเป็นว่าวินาทีที่เข้าไปใกล้ กลับโดนเล่นงานหนักกว่าพวกทหาร แดมยังโดนกระหน่ำจู่โจมแบบไม่ทันได้หายใจ จนในที่สุดก็มีคนหนึ่งพูดว่า

"หมอนั่นมันรื้อยศาสดา รالف ผู้ครอบครองอาวุธในตำนานนี่!"

แม้รالفจะเป็นยอดฝีมือลำดับสอง แต่การที่ทุกคนรู้ความลับเกี่ยวกับอาชีพของเขาว่า นอกจากทักษะสนับสนุนแล้ว ก็ไม่มีทักษะโจมตี

ใคร่ อีก พวกเพลเยอร์จึงไม่รู้สึกกังวล จนรอล์ฟอยากบอกว่า พวกเขา กำลัง
คิดนิคมพื้นที่ที่สนใจแต่ทุกขณะใจมตี

วิชาการบำบัดบวรี กระบวนท่าที่ 1 ร่ายรำได้แสงจันทร์

ไม่จำเป็นต้องมีทักษะโจมตีที่หิวหาว ขอแค่การโจมตีนั้นทำความเสียหายได้ 랄ฟ์ก็สังหารคนไปแล้วสามคนโดยใช้เพียงกระบวน์ท่าเดียว ซึ่งความจริงไม่ใช่กระบวน์ท่าร้ายกาจอย่างที่เพลเยอร์พวกนั้นคิด เขาแค่ใช้คำสาปทำให้การโจมตีรุนแรงขึ้นเท่านั้น

"เฮอะ ถ้าคิดว่าจะพ้นกายาเพชรของข้าได้ก็ลองดู"

"อ้อ ไม่จำเป็นหรอก"

วาริสะท่อนจันทร์

รอล์ฟยิ้มกว้าง ชัดฝ่ามือไปที่ท้องอีกฝ่าย พอฝ่ายนั้นท้วงอ ก็ใช้
เข่าลอยอัดไปหน้า เตะเสยคาง แล้วพุ่งเข้าไปประชิดตัว

ฝ่ามือทะลวงหน้า

ทรงเลืบแมวเหมียว

เพียงพริบตา การต่อสู้ก็จบลง ซึ่งสำหรับราล์ฟที่เคยสู้กับเทพสงครามทีเหนือกว่ามากมาแล้ว เพลเยอร์พวกนี้มีช่องว่างตั้งมากมาย จึงไม่แปลกที่จะจัดการได้ง่ายๆ และการที่สามารถจัดการคนที่แข็งแกร่งไปได้ ก็ทำให้พวกที่เหลือเริ่มไม่มั่นใจขึ้นมา

รอล์ฟเออาร์ติแฟกต์ซ่อนออกมาดักพื้นว่างใส่ศัตรู และใช้เป็นอาวุธระยะประชิดได้อย่างชำนาญ รอล์ฟอาศัยช่วงที่หลายคนถูกขึ้นส่วนพื้นทับจนขยับตัวไม่ได้ วิ่งไปที่กำแพงเมือง และดักกำแพงสร้างช่องทางสำหรับหนี

นักบวชหนุ่มคิดว่าป่านนี้หนีบกงจักรออกมาจากเมืองแล้ว แต่เพื่อไม่ให้รู้ตัวว่า ตอนนี้มีนักโทษคนหนึ่งหลุดออกไปได้ เขาก็ยังต้องสร้างความวุ่นวายเพิ่ม

นิมปอาศัยช่วงซุลมุนพาวิลสันหนี ที่แรกเธอไม่คิดว่าจะสำเร็จ เพราะเจลี AI พิเศษของเธอบอกว่า ความสามารถพื้นฐานของเพลเยอร์ยังไม่สูงพอจะยับยั้ง NPC สายต่อสู้ที่มีจำนวนมากได้ และคำนวณความผิดพลาดของแผนการเอาไว้สูงลิบ แต่กลายเป็นว่าเธอฟ้าหลายสิ่งที่เจลี

พูดมาทั้งหมด และตอนนี้ก็เธอเชื่อมั่นว่า ราล์ฟจะต้องหนีออกมาได้อย่างปลอดภัย

ทว่าหลังจากนิมปีออกมาได้ครึ่งชั่วโมง พายุหิมะก็เริ่มก่อตัวจน บดบังทัศนวิสัย ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะหนีออกจากเมืองมาในสภาพอากาศแบบนี้ เธอได้แต่ภาวนาให้เขาผ่านมันไปได้ แม้การที่ทหารรู้เรื่องการบุกไปช่วยอาชญากรหนี จะทำให้ค่าความสัมพันธ์ติดลบหากภารกิจสำเร็จ เพราะอย่างน้อยก็ดีกว่าราล์ฟเสียชีวิต หรือถูกจับ ซึ่งจะทำให้ภารกิจนี้จบลง

กระทั่งพายุหิมะรุนแรงขึ้น อุณหภูมิข้างนอกกลายเป็น -35 องศาเซลเซียส ถึงแม้ที่เป็นสัตว์อสูรหิมะจะอยู่ได้แม้อุณหภูมิจะติดลบมากกว่านี้ และระบบยังไม่แข็งแรงขึ้น แต่นิมปีก็เริ่มเป็นกังวล เธอกลัวว่าภารกิจจะล้มเหลว หลังจากรอเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมง ในที่สุดเสียงเคาะประตูดังมาก็ดังขึ้น

"นิมปี เธอยังมีนมร้อนเหลืออยู่ไหม"

ราล์ฟกระโจนเข้ามาในรถม้าทันทีที่นิมปีเปิดประตู แล้วรีบถามเธอในสภาพหนาวสั่น

นิมปีส่งนมร้อนให้ ระหว่างที่ราล์ฟดื่มและรอให้ร่างกายกลับเป็นปกติ นักบวชหนุ่มก็เล่าให้ฟังว่า เขาตั้งใจหนีออกมาตอนสภาพอากาศแย่ที่สุด เพื่อลดจำนวนคนตามล่าให้ได้มากที่สุด ซึ่งมันก็ได้ผล เพราะไม่มีใครอยากเอาชีวิตมาทิ้งในสภาพอากาศเช่นนี้ พอร่างกายกลับมาขยับได้แล้ว ราล์ฟก็ทำภารกิจต่อ เขาส่งมอบสร้อยคอให้วิลสัน เมื่อทหารหนุ่มได้เห็นก็ถึงกับร้องไห้

ในที่สุดภารกิจก็เสร็จเรียบร้อย เป้าหมายต่อไปเป็นการพาวิลสันกลับสู่ดินแดนบ้านเกิด แต่พวกเขาต้องนำตัววิลสันไปส่งที่คาลาเซียร์เสียก่อน เนื่องจากวิลสันเป็นสายขาว และมีข้อมูลที่ยากนำไปมอบให้พระราชสำนักคาลาเซียร์

ราล์ฟรู้ดีว่าการเดินทางคงไม่จบในระยะเวลาสั้นๆ แน่ เพราะนี่เป็นภารกิจที่หากทำสำเร็จ พวกเขาจะเลื่อนขั้นไปเป็นคลาสอัศวินทันที

ณ ปาโหยหวน ที่ได้ชื่อมาเพราะลมจากทางเหนือพัดผ่านหุบเขา จนบริเวณนี้เกิดเสียงร้องโหยหวนตลอดเวลา อาคมถูกพาตัวมาที่นี่ และ กำลังฝึกฝนตัวเองเพื่อรับพลังของเผ่าซิลเวอร์วูล์ฟ ป่าแห่งนี้อันตรายมาก มีแค่สัตว์อสูรนักล่าโหดๆ ถ้าไม่ใช่เพราะคาบฏตามาห่มคสภากจนใช้งาน ไม่ได้ ป่านนี้เขาคงไม่ต้องลำบากฝึกสัญชาตญาณสัตว์ป่า

เบื้องหน้าอาคมมีกระต่ายเขาแหลมเรียกว่า ฮอร์นแรบบิท ที่เขา กระโจนเข้าไปขย้ำคอปอดิซิฟในคราวเดียวเพื่อล่ามาเป็นอาหาร ตอนนั้นเอง หมาป่าสี่เงินตัวอื่นๆ ก็ก้าวออกมาอย่างเชื่องช้า หนึ่งในพวกมันกลายร่างเป็นมนุษย์ และปรบมือให้ความพยายามในการล่าสัตว์ของอาคม

"ถือว่าไม่เลวที่ล่าฮอร์นแรบบิทได้ ขนาดพวกเรบางตัวจะจับมัน สดท้ายก็เป็นการประลองความเร็วไปซะทุกที การที่เจ้าอำพราง สัญชาตญาณการล่าได้ในระยะเวลาสั้นๆ ทั้งที่ไม่มีผู้ใดบอก ก็พอจะพูดได้ว่ามีพรสวรรค์ละนะ"

"ฉันทำเพราะอยากออกจากป่านี้ให้ได้ต่างหาก" อาคมกล่าว รอบป่าแห่งนี้เต็มไปด้วยสัตว์อสูรคลาสนุนนาง เขาเคยลองบินดูแล้ว แต่มักมี กระแสลมแรงทำให้บินไม่ไหว แต่ถึงจะข้ามความสูงระดับพันยอดไม้ได้ ก็ยังมีอาณาเขตของวิหคสายฟ้าที่แข็งแกร่ง ดังนั้นหากอยากออกไปให้ได้ เขาก็ต้องพยายามฝึกฝนให้เก่งขึ้น

เผ่าซิลเวอร์วูล์ฟถือเป็นเผ่าพันธุ์มาหาที่พบได้ยากมาก ตัวที่จะออกจากปาโหยหวนไปได้นั้นต้องแข็งแกร่งในระดับหนึ่ง หรืออาจโชคดีมาก ๆ สามารถหลบเลี่ยงการต่อสู้จนมีชีวิตอิสระได้ ถ้าจะให้พูดก็คือ ป่าแห่งนี้ไม่ต่างกับบททดสอบการเอาชีวิตรอดด้วยการต่อสู้ ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ อาคมต้องเผชิญหน้ากับศัตรูแข็งแกร่งมากมาย ไม่ว่าจะเป็นกอริลลา หรือช้างป่าตัวใหญ่ที่เหยียบสิ่งมีชีวิตให้ตายได้ในครั้งเดียว

เผ่าซิลเวอร์วูล์ฟได้ให้ทางเลือกแก่อาคมคือ พวกมันจะสอนวิธีต่อสู้ในร่างปีศาจ รวมถึงมอบทักษะประจำเผ่าพันธุ์ให้ แลกกับการที่เขาจะต้องกำจัดสัตว์อสูรลึกลับที่เก่งมากจนเผ่าพันธุ์อื่นๆ ต่างกลัวเกรง จนมีสัตว์อสูรหลายเผ่าพันธุ์ยอมอยู่ในอาณัติ เพื่อแลกความรักภักดีกับความปลอดภัยของเผ่าพันธุ์ ไม่เพียงเท่านั้น มันยังใช้ความสามารถบางอย่างช่วงชิงทักษะประจำเผ่าพันธุ์ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการแข็งข้อ

"ประกาศิตแห่งการช่วงชิง ไอเทมในตำนาน?" อาคมทวนคำ เขา รู้จักไอเทมในตำนาน เพราะมีอยู่กับตัวชิ้นหนึ่งนั่นคือ เกราะอสูร ความสามารถของไอเทมในตำนานนั้นประเมินค่ามิได้ แต่ละชิ้นจะมีพลังอำนาจแตกต่างกันออกไป และขึ้นอยู่กับผู้ใช้ด้วยว่าจะใช้มันอย่างไร

"ใช่ เจ้านั้นครอบครองประกาศิตแห่งการช่วงชิง สามารถช่วงชิง ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นนามธรรมหรือรูปธรรม นั้นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไม ทักษะประจำเผ่าพันธุ์ถึงถูกช่วงชิงไปได้...เจ้าสิ่งนั้นไม่สมควรมีอยู่เลย"

อาคมรับฟังเรื่องเล่า ประกาศิตแห่งการช่วงชิงเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก หากมันตกไปอยู่ในมือเพลเยอร์ละก็ ความวุ่นวายก็จะตามมา แต่ถ้าเขา อยากออกไปจากที่นี่ ไม่เพียงต้องผ่านบททดสอบประจำเผ่าพันธุ์ ยังต้อง จัดการไอ้ตัวที่ถือครองไอเทมในตำนานนี้อีกด้วย

"เวลาเหลือน้อยแล้ว ว่าแค่บทเรียนต่อไปของการเป็นหมาคืออะไร แต่ขอบอกไว้อย่างหนึ่งนะ หัวเค็ดตื่นซาดยังงิ ฉันทก็จะไม่ทำอาณาเขต เหมือนหมาเน"

ภายในถ้ำที่ช่วยป้องกันลมพายุแห่งดินแดนหิมะอันหนาวเหน็บ มี เต็นท์เล็กๆ ตั้งขึ้นข้างกองไฟ โดยมีสัตว์เลี้ยงอสูรจำนวนห้าตัวนั่งเฝ้ากัน อยู่รอบๆ ได้แก่ กระต่าย ลิง นก งู และสุนัขซึ่งเป็นสมาชิกใหม่

โฟรเซนฮาร์ดเป็นสัตว์อสูรสุนัขหิมะมีขนปุยนุ่มฟูดูน่ากอด แต่แท้ ที่จริงเป็นสัตว์นักฆ่าซึ่งร้ายกาจที่สุดในดินแดนหิมะแห่งนี้ อารินบังเอิญพบ มันบาดเจ็บสาหัส จึงช่วยรักษามาจนหายดี เพื่อตอบแทนบุญคุณ มันเลยยอม ทำสัญญากลายเป็นผู้พิทักษ์คนที่ห้า อารินตั้งชื่อมันว่า บลูอายส์ เพราะ มันมีตาสีฟ้า

จากคำแนะนำของซิกเกอร์ที่จัดหาสถานที่หลบลมพายุให้ อารินยัง ต้องฝึกใช้เมจิกการ์ด และจดจำอักขระเวททั้งหมดที่ซิกเกอร์มาให้เพื่อนำไปฝึกลงการ์ด เนื่องจากทางระบบไม่อนุญาตให้ฝึกเวทมนตร์ใหญ่ๆ ลงในการ์ด ซิกเกอร์จึงแนะนำให้พัฒนา 'เค็ดการ์ด' ด้วยการใช้งาน อย่างหนักจนอัปเกรด เพื่อให้สามารถบรรจุเวทมนตร์ใหญ่ๆ โดยเฉพาะ เวทมนตร์ป้องกัน ซิกเกอร์บอกว่าเพราะระบบพัฒนาอาวุธนี้ทำลายสมดุล ได้ ทางระบบจึงพยายามทำให้เมจิกการ์ดหายไปจนหมดนั่นเอง

แต่การต้องฝึกใช้เมจิกการ์ดคลอมนั้นก็น่าเบื่อ ตอนพายุสงบ อารินจึงมักหนีไปเล่นว้างหิมะกับพวกสัตว์เลื้อยงู บางครั้งก็อาสาทำอาหารจากเนื้อสัตว์ที่บลูอาซล่าสัตว์แถวนี้มาให้ ซึ่งทำเอาพวกสัตว์เลื้อยงูพากันสยอง เพราะอาหารมื้อแรกของที่นี่ที่อารินทำให้อือ เนื้อผัดหมูแฮมเกรียมเค็มปี๋ จนอารินเองก็กินไม่ได้ ยังคิดที่มีข้าวกล่องที่อาคมซื้อให้เป็นจำนวนมากเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินแบบนี้

พอซิกเกอร์กลับมา อารินก็ต้องมานั่งเป็นนักเรียนที่ตี ซิกเกอร์รู้อยู่แต่แรกแล้วว่า อารินมีพรสวรรค์คล้ายตนเอง ความทรงจำชั่วเสี้ยววินาทีเป็นพรสวรรค์ที่เรียกได้ว่าพิเศษยิ่งนัก หากใช้งานมันได้อย่างมีประสิทธิภาพ อารินไม่เพียงสามารถจดจำเพียงรูป รส กลิ่น เสียง แม้แต่กลิ่นเนื้อของเธอก็มีความทรงจำ จึงเลียนแบบการเคลื่อนไหวของคนอื่นได้เพียงมองและศึกษาแค่ครั้งเดียว ซิกเกอร์จึงสอนอะไรหลายอย่างให้

พอหิมะสงบ ซิกเกอร์ก็จะพาอารินออกไปฝึกใช้เมจิกการ์ดตามที่ได้อสอนการวางกลยุทธ์ให้ ซึ่งการวางกลยุทธ์ถือเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเมจิกการ์ดโจมตีได้แบบจำกัดจำนวนครั้ง แต่อารินมีวิธีคิดเป็นเส้นตรง จึงทำอะไรซิกเกอร์ไม่ได้เลย

"เผ่าพันธุ์ก็มี ใช้ให้เป็นประโยชน์ซะสิ" ซิกเกอร์กล่าว เพราะด้านร่างกาย อารินมีความคล่องตัวสูงกว่าซิกเกอร์มาก แต่กลับไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์

"ก็มันหนาวนี่คะ"

"เรียนเกราะภูตมนตรามา ทำไมไม่ใช้ล่ะ"

"นั่นสินะคะ"

อารินทำตามอย่างว่าง่าย เธอไม่แปลกใจแล้วว่า ทำไมซิกเกอร์ถึงสวมเสื้อหลายๆ กับผ้าคลุมเท่านั้นได้ เพราะเกราะภูตมนตราทำให้เหมือนสวมเสื้อเอาไว้อีกชั้น ช่วยให้อารินรู้สึกเย็นเหมือนอยู่ในห้องแอร์

ถ้าเป็นการเล่นสนุกและมีกฎเกณฑ์ อารินจะทำได้ดีมาก ทั้งก้าวเท้าเงาจันทร์ วิชิตัวเบา และก้าวพริบตา น้อยคนนักที่จะไล่ตามอารินทัน ซิกเกอร์รู้สึกเสียคายเป็นอย่างยิ่งที่เผ่าพันธุ์ลึกลับพิเศษแบบนี้ตกอยู่ในมือเด็กหญิงที่ใช้งานไม่เป็น ทั้งที่คุณสมบัติของมันสามารถประยุกต์ใช้ได้ไม่รู้จบ แต่ซิกเกอร์ก็บังคับให้ใครทำตามไม่ได้ ทำได้เพียงชี้หน้าหรือขอความ

ร่วมมือเท่านั้น

ซิกเกอร์อนุญาตให้อารินนำสค์ว์เลี้ยงอสูรฝึกร่วมกันได้ ซึ่งทำให้ซิกเกอร์ต้องเผชิญหน้ากับการโจมตีที่เคาทางไม่ออก ต่างกับอารินที่รับมือได้โดยไม่จำเป็นต้องมองด้วยซ้ำ แต่เพราะซิกเกอร์มีเทคนิคน่าสนใจหลายอย่าง อย่างการวางกับดักการ์ด หรือการใช้เกราะป้องกันเป็นเสมือนกรงขัง ซึ่งอารินเคยเรียนแต่ไม่ได้ใช้ พวกสค์ว์เลี้ยงอสูรที่ประมาทจึงโค่นเล่นงานจนหมดสภาพ

"จงเลียนแบบข้า" ซิกเกอร์บอก

อารินลองขยับตามภาพที่เห็นในความทรงจำ แค่นั้นเธอก็เลียนแบบการเคลื่อนไหวเมื่อครู่ได้ ถึงจะมีส่วนที่ผิดแปลกไปจนซิกเกอร์ต้องแก้ไขให้ แต่หลังจากปรับแก้แล้ว ก็ไม่ต้องสอนอะไรอีก

ซิกเกอร์ยิ้มพอใจที่อารินเป็นเหมือนฟองน้ำที่ดูดซับทุกอย่างได้ไม่รู้จบ สอนเพียงครั้งเดียวและปรับแก้ให้ถูกต้อง เธอก็จะทำได้ไปตลอดชีวิต ซึ่งนั่นหมายความว่า ซิกเกอร์สามารถยึดเทคนิคการต่อสู้ทั้งหมดให้อารินได้ในระยะเวลาสั้นๆ

ถึงอย่างนั้นความทรงจำของกล้ำเนื้อก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย เพราะทำให้อารินเคลื่อนไหวตายตัว หากมองออกก็จะแก้ทางได้ จึงต้องสอนให้อารินรู้จักประยุกต์

"เคยดูการประลองยุทธ์สินะ เช่นนั้นก็ลองเลียนแบบการเคลื่อนไหวทั้งหมดที่เห็นนั้นให้ดูหน่อย"

"แต่มันต้องใช้อาวุธด้วยนี่คะ อารินไม่ชอบจับอาวุธเลย มันหนัก"

"งั้นก็ไม่ต้องใช้"

พอได้ยินแบบนั้น อารินก็เริ่มเคลื่อนไหวเลียนแบบคนที่อยู่ในการประลองทั้งหมด แต่ก็ทำได้อย่างทุลักทุเล อีกทั้งการเลียนแบบคนอื่นก็ไม่ได้หมายความว่า จะกลายเป็นคนเก่งได้ ซึ่งการเคลื่อนไหวของอารินนั้นทำให้ซิกเกอร์มองเห็นอะไรบางอย่าง จึงลองถามขึ้น

"ตอนอยู่โลกจริง วิชาพละของเจ้าเป็นเช่นไร"

"อารินไม่ชอบเล่นกีฬาค่ะ มันเหนื่อย ก็เลยทำแค่อึดตัว พี่ชายบอกว่าอารินตัวอ่อนเหมือนยางเลย"

"ความยืดหยุ่นร่างกายคีนีนา ลองเลียนแบบการเคลื่อนไหวและ

ปรับมันให้เป็นการเคลื่อนไหวที่ง่ายที่สุดสำหรับตัวเองคูสิ ไม่จำเป็นต้องเลียนแบบท่าต่างๆ ทุกท่วงท่า แต่ปล่อยตัวให้เคลื่อนไหวอย่างอิสระเหมือนเล่นวิ่งไล่จับ"

"จ้ะเหอะ"

"ลองนึกภาพการเคลื่อนไหวในอุดมคติ ข้าเชื่อว่าเจ้ามีจินตนาการเป็นของตัวเอง"

อารินเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีจินตนาการเป็นของตนเอง และพร้อมจะเรียนรู้ทุกอย่าง เพียงแค่เธอแยกแยะความเป็นจริงไม่ได้ ซึ่งปัญหานี้ทำให้อาคมที่ไม่ต้องการให้น้องสาวซึมซับความรุนแรงในเกมจนกลายเป็นคนก้าวร้าว พยายามไม่ให้อารินเรียนรู้การต่อสู้ จนกลายเป็นการปิดกั้นพัฒนาการด้านนี้ของเธอไปอย่างน่าเสียดาย แต่ซึกเกอร์เข้าใจอาริน จึงสามารถแนะนำแนวทางที่เหมาะสม เพื่อให้เธอต่อสู้ปกป้องตัวเองได้

เนื่องจากในโลกเกม การเคลื่อนไหวในอุดมคติทำได้ไม่ยาก อารินจึงเลียนแบบการเคลื่อนไหวของคนอื่น โดยปรับให้เส้นไหลตามสโตรค์ตัวเองได้ และคนแรกที่เขาเลียนแบบก็คือ ราล์ฟ ซึ่งอารินเห็นการเคลื่อนไหวอยู่บ่อยๆ แต่ซึกเกอร์มองว่า นักบวชแมวเหมียวเน้นใช้เล่ห์กล การเคลื่อนไหวของเขาจึงไม่เหมาะกับอารินสักนัก

จากนั้นอารินก็ลองเลียนแบบใครอีกหลายคน มีเพียงไม่กี่คนที่อารินเลียนแบบไม่ได้ หนึ่งในนั้นคือ อาคม พี่ชายของเธอ เพราะเขาเคลื่อนไหวรวดเร็วจริงๆ นอกจากนี้ การที่อารินเป็นสายเวทมนตร์ ทำให้ถึงเธอจะเคลื่อนไหวได้ดีแค่ไหน ก็เลียนแบบการใช้ลมปราณหรือจิตเสริมกำลังไม่ได้

"นั่นสินะ ทักซะที่ตัวเองก็ถือเป็นข้อจำกัด จะว่าไปเรื่องนี้ก็อยู่ในเงื่อนไฉเหมือนกัน...จริงสิ ยังมีสิ่งนั้นอยู่นี่"

แล้วซึกเกอร์ก็หายไป ทิ้งให้อารินเล่นวิ่งไล่จับกับพวกสัตว์เลื้อยงู การเล่นเกมวิ่งไล่จับของพวกอารินก็คือ การใช้ทักษะทุกอย่างที่มีเพื่อหนี สัตว์เลื้อยงูที่ทำสัญญาก่อนหน้าบลูายส์ต่างรู้เรื่องนี้ดี จึงพากันใช้ทักษะเฉพาะตัว โดยนักก๊อปปี้ลงไปไค้หิมะ และโผล่มาหยอกล้อบ้างเหมือนเกมคัตวุ่น หงอกปั่นขึ้นที่สูงอย่างคล่องแคล่ว ลิเลียมก็พ่นพิษที่ทำให้ซาโสนอกจากนี้ อารินยังใช้วิธีหลบแปลกๆ อีกต่างหาก ทำให้บลูายส์ที่เชื่อมั่น

ในความเร็วตัวเองไม่อาจไล่จับอารินกับสัตว์เลื้อยอสุรตัวอื่นๆ ได้ มันจึงกลายเป็นฝ่ายแพ้ย และตระหนักได้ถึงความแตกต่าง

เมื่อลองให้สัตว์เลื้อยอสุรตัวอื่นรับหน้าที่ผู้ล่าบ้าง พวกมันก็ใช้เทคนิคเฉพาะตัวที่ต่างกัน อย่างนักก็จะลอบสร้างกับดักและหลอกล่อให้เหยื่อไปติดกับ ส่วนหงอคงกับลิเลียวใช้วิธีการคล้ายๆ กัน ด้วยการโจมตีหลอก จากนั้นซ่อนตัว และลอบเข้าใกล้โดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว

กว่าซิกเกอร์จะฝ่าพายุหิมะกลับมาก็มีคแล้ว ซิกเกอร์ส่งคำราชมปราณพื้นฐานกับพลังจิตพื้นฐานให้อาริน

"พื้นฐานเหล่านั้นจริงฝึกให้ชำนาญซะ ระหว่างนั้นไม่จำเป็นต้องทำสิ่งใดทั้งสิ้น"

อารินรับคำโดยดี ต่างกับอีกหลายคนที่ยังคงโยนคำราพพวกนี้ทิ้ง และตั้งคำถามโง่ๆ เพราะคนทั่วไปหลังจากได้เห็นลมปราณพิเศษก็จะตื่นเต้นและอยากได้มาเป็นของตนเอง หลายคนเปลี่ยนลมปราณไปเรื่อยยามที่เจอของที่ดีกว่า ซึ่งนั่นทำให้พวกเขาสูญเสียสิทธิ์บางอย่างไป ในกรณีที่เป็นแบบนั้น ซิกเกอร์ก็จะหัวเราะและหายตัวไปทันที ปล่อยให้คนที่ไม่ตระหนักถึงคุณค่าของคำรา จมคงอยู่ในวังวนแห่งการไขว่คว้าที่ไม่สิ้นสุดต่อไป

"ลมปราณพื้นฐานเป็นยังไงหรือคะ ถ้าฝึกแล้วอารินจะทำแบบพี่ชายกับพี่รอล์ฟได้หรือเปล่า"

"ลมปราณพื้นฐานเป็นลมปราณขั้นต้นที่ใช้กันได้ภายในขอบเขตที่ทางระบบกำหนด จึงไม่แข็งแกร่งเท่าไรหรอก ต่างกับลมปราณของสองคนที่เจ้าถาม"

"อย่างลมปราณสัตว์โลหะที่แข็งแกร่งและเฉียบคมของพี่ชายเจ้าเกิดจากการหลอมรวมลมปราณกับจิตเพื่อสร้างลมปราณที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเองขึ้นมา ส่วนรอล์ฟเปลี่ยนลมปราณพื้นฐานของตัวเองเป็นลมปราณจันทรวารีเพื่อลดภาระอาการบาดเจ็บภายในจากการต่อสู้ และยังช่วยให้ฟื้นฟูร่างกายในขณะต่อสู้ได้"

"นอกจากลมปราณพื้นฐานแล้ว ยังมีลมปราณอีกหลายประเภท อย่างลมปราณอมตะของผู้หญิงเผ่าอันเคด ที่เน้นการข่มขิดจำกัดพื้นฐานจนส่งผลเสียต่อร่างกาย แต่ด้วยความสามารถของเผ่าพันธุ์ ทำให้ข้อเสียนั้นถูกลบล้าง"

"หรือคะ" อารินทำหน้าสงสัย เธอไม่มีเหตุผลที่จะไขว่คว้าพลัง
ด้วยซ้ำ แค่ทำสิ่งที่คนอื่นแนะนำ เธอก็เก่งขึ้นโดยไม่รู้ตัวแล้ว "ถ้าใช้พลังจิต
พื้นจาน อารินจะทำบอลรูปแมวเหมือนของฟิร่าลฟ์ได้ไหมคะ"

"สิ่งสำคัญอยู่ที่จินตนาการ อันที่จริงการควบคุมเวทมนตร์สร้างรูปสัตว์เป็นเรื่องง่ายคายนัก แต่น่าเสียดายที่พลังจิตของเจ้ายังต่ำมาก จะพัฒนามันต่อไป"

จุดประสงค์ของซิกเกอร์คือ การทำให้อารินพัฒนาความสามารถพื้นฐานไปถึงจุดสูงสุด ซึ่งไม่มีใครคิดทำ เพราะเส้นทางนี้ยากลำบากมาก อีกทั้งคนส่วนใหญ่ยังรู้สึกว่าการพัฒนาเหล่านั้นนอกจากจะไม่ทำให้พวกเขาเก่งขึ้นแล้ว ยังลดขีดความสามารถในการต่อสู้จนพวกเขาอ่อนแอกว่าเดิม สำหรับอารินที่ไม่จำเป็นต้องต่อสู้ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงอุปสรรคเล็กๆ ที่สามารถผ่านไปได้อย่างง่ายดาย เมื่อใดก็ตามที่เธอสามารถเข้าใจพวกมันได้ ทักษะเหล่านี้ก็จะนำไปสู่ทักษะอันเป็นที่สุดของทุกอย่าง

ทักษะลับที่ทุกคนมีสิทธิ์เรียนรู้ แต่ยากที่จะเข้าถึง

เคฟอนกำลังบังคับรถม้าให้มุ่งหน้าไปยังเมืองโมเรส เขาไม่อยาก
เดินทางไปที่นั่นเลย ถ้าไม่ใช่เพราะมันอยู่ในเส้นทางการเดินทางตามหา
เผ่าจักรกล ยังดีที่เขามีสุดยอดครองครักษ์มากฝีมือมาด้วย นั่นคือ อันเนียบัล
นินจาสุดโหดที่เขาค้นได้โดยไม่กะพริบตา จนคนในบางกลุ่มที่ตั้งใจจะรีดไถ
ไม่เพียงจะโดนฆ่า ยังถูกพวกเขาลั่นชิงสิ่งของไปเป็นจำนวนมาก

เคฟอนรู้สึกอึดอัดที่ถูกจ้าง ปกติเขาเป็นคนเฮฮา ทว่าตั้งแต่ขึ้นเนียบบัล
มาเป็นองครักษ์ คอยช่วยเหลือในการทำภารกิจ เขาก็ไม่กล้าพูดเล่น ล่าสุด
เขาเห็นนิจาสุโขหคคนนี้ฆ่าสัตว์อสูรที่มารบวงวนการเข้ามานในชั่วพริบตา
ด้วย

"คุณพี่ท่านจะเสวยผลไม้หรือเปล่า"

พอเจอสายตาอำมหิต เคฟอนก็สะกั้งโหยง เขาทำอะไรไม่ได้เลย
แม้แต่จะร้องเพลงฆ่าเวลา

"จำไม่ใช่เพื่อนเล่น"

"รู้หรือทว่าไม่ใช่ แต่นายเล็กจ้องจะฆ่าฉันทุกครั้งทีฉันร้องเพลงได้ใหม่"

"เสียงเจ้าน่ารำคาญ เหมือนหมาหอนยามค่ำคืน"

"ไม่มีอะไรเจ็บปวดไปกว่านี้แล้ว คอยดูเถอะ สักวันฉันจะทำให้คนทั้งโลกตะลึงในเสียงร้องอันแสนวิเศษนี้"

"เมื่อถึงเวลานั้น คงมีคนครึ่งโลกยอมตายเพื่อไม่ต้องทนฟังเสียงของเจ้า" อันเนียบัลพูดแล้วคว้าแอปเปิลขึ้นมากิน แม้เขาจะไม่อยากทำหน้าที่คอยดูแลเจ้าคนขี้โววายนี้ แต่ก็ช่วยไม่ได้ ในเมื่อมันเป็นคำสั่ง

"พูดจาโหดร้ายจริงๆ" เคฟอนหยุครถม้า และดูแผนที่ "แล้วจุดหมายที่ต้องไปคือมันอยู่ที่ไหนละเนี่ย"

หากมองไปเบื้องหน้าจะเห็นสิ่งคล้ายเสาคุโดโคเคน ที่นั่นคือตำแหน่งที่มีบอสส์ทัวสูรคลาสจักรพรรดิ โมริโอก ยืนอยู่ และพื้นที่ตรงนั้นก็คือเมืองโมเรส ยิ่งเวลาผ่านไปนาน เมฆคำก็ยิ่งมากขึ้น และมีสายฟ้าสีแดงให้เห็นเป็นครั้งคราว จนตอนนี้มันกลายเป็นพื้นที่ที่หลายคนอยากมาเพื่อดูบอสส์ทัวสูรคลาสจักรพรรดิให้เห็นกับตา

"ฉันว่าพวกเราแะวะพักนั่งดูบอสส์ทัวสูรสักหน่อยไหม พูดแล้วคิดถึงวันวาน บ้องพิฆาตของฉันเนี่ยนะ..."

"หยุดการโจมตีของบอสคลาสจักรพรรดิได้...ขอทีเถอะ เจ้าพูดเรื่องนี้มาแปดรอบแล้ว" อันเนียบัลเริ่มรำคาญ พูดตามตรง คนที่เขาเคยทำงานด้วยมักเป็นพวกผู้นำกิลด์ บางคนก็เก่งกาจและสุขุม บางคนก็อารมณ์ร้อนและเชื่อมั่นในตัวเองสูง ซึ่งช่วยให้งานง่ายขึ้น เพราะเขามีหน้าที่ทำตามคำสั่งเท่านั้น

แต่เคฟอนกลับตรงกันข้าม หมอณีไม่เก่งกาจ ไม่สุขุม แถมยังขี้โววาย ขี้คุย ขี้เปื้อ ขี้เกียจ และเป็นตัวน่ารำคาญ ถ้าไม่ใช่เพราะหน้าที่ปกติดอันเนียบัลจะพยายามหลีกเลี่ยงคนประเภทนี้

อันเนียบัลมองแผนที่และชี้จุดต่อไปให้ นั่นคือตำแหน่งของซากปรักหักพังที่ไม่ค่อยมีใครไป เคฟอนเองก็เดินทางตาม เพราะเขาไม่รู้ข้อมูล จึงได้แต่ทำตามคำแนะนำที่จะช่วยให้ตนเองได้เผ่าจักรกล

พวกเขาใช้เวลาอย่างมากกว่าจะมาถึงจุดหมาย พวกม้าเองก็เริ่มหมดแรง เคฟอนจึงจัดเตรียมน้ำกับหญ้าสดไว้ให้ และเดินทางอันเนียบัลไป ตัวซากปรักหักพังนี้ดูเหมือนสิ่งปลูกสร้างที่ไม่ใช่บ้านคน เคฟอนเห็นอันเนียบัลหยุดสำรวจกำแพง และมองซ้ายมองขวา เมื่อไปหยุดอยู่ที่หนึ่งแล้ว ก็บอก

ให้เคฟอนบุกลงไป

"ถามหน่อยสิว่าข้างล่างมันมีอะไร" เคฟอนถาม

"แล้วพวกเรามาเพื่อเหตุไฉนล่ะ" ฮันเนียบัลถามกลับ

เคฟอนถึงกับตาลุกวาว และออกแรงขุดทรายอย่างบ้าคลั่ง พอเหนื่อยก็ค่อมน้ำยาและขุดต่อ จนผ่านไปนานกว่าชั่วโมง ก็เกิดหลุมลึกหลายสิบเมตร แดมแรงเคฟอนก็เริ่มหมด แต่กลับยังไม่เห็นว่าจะมีอะไรอยู่ข้างล่าง

"ถามหน่อยสิ ไอ้ที่ต้องขุดเนี่ยมันลึกแค่ไหน"

"ยังอีกไกล"

"มาช่วยกันหน่อยสิ ฉันไม่ไหวแล้ว"

"ไม่ใช่หน้าที่ข้า"

"ไอ้คนใจร้าย"

"อันที่จริง ข้าจงใจบอกตำแหน่งที่ต้องขุดผิด มันควรจะเป็นอีกฝั่ง ไม่ใช่ตรงนี้"

"หา..."

3

โบราณสถานเคลื่อนที่

ภายในโบราณสถานอันหนาวเย็น จนไม่น่าเชื่อว่าจะอยู่ใต้ทะเลทรายอันร้อนระอุ หลังจากขุดทรายมานาน ในที่สุดเคฟอนกับฮันเนียบัลก็เข้าถึงเบาะแสของเผ่าจักรกลจนได้

ตอนนี้ฮันเนียบัลกำลังเดินหลบกับคักไปยังห้องกลไก เพื่อหาทางปิดกลไกการทำงาน เพราะถึงฮันเนียบัลจะผ่านไปได้โดยไม่มีบาดเจ็บ แต่กับเคฟอนแล้วมันเป็นเรื่องยาก จนเมื่อปิดพื้นเพื่องสำเร็จ เคฟอนก็ตามฮันเนียบัลไปยังห้องกลไก ซึ่งที่นั่น เขาพบพื้นเพื่องขนาดยักษ์ที่บางส่วนทำจากเหล็ก บางส่วนทำจากหิน และบางส่วนทำจากไม้ซึ่งผูกโยงไปตามกาลเวลา ดูแล้วเป็นกลไกจากยุคโบราณ

"มีอะไร" ฮันเนียบัลถามเคฟอนที่กำลังพิจารณาพื้นเพื่อง ความอยากรู้อยากเห็นเป็นได้ทั้งคุณและโทษขึ้นอยู่กับวิธีใช้งาน และเขาก็กังวลว่าเคฟอนจะไปทำอะไรที่ก่อให้เกิดปัญหาตามมา

"ฉันรู้สึกคล้ายคลึงกับเคยเห็นเจ้าสิ่งนี้มาก่อน"

"โฮ่ จะบอกว่าคนที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในเมืองอย่างเจ้า เคยเห็นมันเข้าที่เมืองสักเมืองนั้นรี"

"ไม่ใช่ในเมืองหรอก..." เคฟอนลูบไล่ชี้งานที่ทำออกมาอย่างประณีต แม้มันจะเก่า แต่ก็เห็นได้ชัดเลยว่ามีคุณภาพมาก "แต่มั่นใจว่าเคยเห็นมาก่อน โดยเฉพาะพื้นเพื่องพวกนี้"

ในฐานะที่เป็นนักประติมากรรม เคฟอนคิดว่าห้องนี้จะต้องมีความสำคัญบางอย่าง เพราะเขามองออกว่า งานพวกนี้แม้จะใช้วัสดุทั่วไป แต่ก็ทำอย่างละเอียดประณีต แสดงถึงศักยภาพของผู้สร้าง ทั้งยังออกแบบจัดวางกลไกได้อย่างยอดเยี่ยม เกินกว่าคนซุ่มซ่ามอย่างเขาจะเลียนแบบได้

"คนสร้างที่นี่จะต้องเป็นอัจฉริยะแน่"

"หรืออาจไม่ใช่คน" เคฟอนส่องไฟตรวจสอบพื้นเพื่องทั้งหมด ถ้านี้เป็นของโบราณจริง ก็น่าจะหยุดทำงานไปแล้ว แต่ตอนที่เข้ามาพวกมันกลับยังทำงานอยู่จนอันเนียบัลไปปิด เขาจึงคิดว่าต้องมีอะไรอยู่เบื้องหลังการทำงานของพวกมันแน่ๆ "เจ้านายของนายไม่ได้บอกเรื่องนี้เหรอ ปกติเห็นรู้ทุกเรื่อง"

อันเนียบัลชักคาบออกไปจ่อคอ ถึงเคฟอนจะไม่มีเจตนาจะดูถูก แต่เขาไม่ชอบคนชอบพูดหยอกแบบนี้

"รู้ไหมว่าตอนนี้ฉันกลัวนายมากกว่าที่นี้ซะอีก"

"ห้ามดูถูก"

"เข้าใจแล้วว่า ฉันผิดเอง" เคฟอนหันปลายคาบไปทางอื่น "ฉันคิดว่าพวกเราอาจต้องใช้เวลาสำรวจที่นี่อีกนาน แถมฉันก็สงสัยเจ้าพื้นเพื่องพวกนี้ด้วย"

"เวลามีอยู่เหลือเฟือ เจ้าหนุ่มนั้นก็ตั้งใจจะรีบเร่งขึ้นด้วย คิดว่าที่ผ่านมามอนันต์ดำเนินธุรกิจอย่างเดียวหรือไง"

อันเนียบัลหมายถึงรอล์ฟ ชิกเกอร์เคยบอกว่าเด็กหนุ่มคนนี้ น่าสนใจ เพราะเป็นคนไม่เคยอยู่เฉย เบื้องหน้าดูเหมือนเขาแค่บริหารธุรกิจ แต่เบื้องหลังก็พยายามฝึกฝีมือให้พัฒนาอย่างก้าวกระโดดในระยะเวลาสั้นๆ ไปด้วย แม้แต่พวกเดียวกันก็ยังไม่รู้ถึงความพยายามนี้

จากนั้นทั้งสองคนก็ออกจากห้องที่มีพื้นเพื่องยักษ์ แล้วเดินลงบันได แม้อันเนียบัลจะปิดการทำงานของกับดักไปแล้ว แต่ก็ยังต้องเดินอย่างระมัดระวัง เพราะพื้นของโบราณสถานแห่งนี้ค่อนข้างเปราะบาง และยังมีส่วนที่ลาดชัน ทำให้เคฟอนถึงกับป็นขึ้นไปอย่างทุลักทุเล

"ซ้ำจริง" อันเนียบัลโยนเชือกไปให้นักประคิษฐ์หนุ่ม

"ใครจะไม่มีคืนดึกแถมเหมือนนายละ ชักอิจฉาพวกสายนินจาซะแล้วสิ"

พอขึ้นมาได้ พวกเขาก็เจอทางลาดลง คราวนี้เคฟอนยิ้มเยาะในความโชคคี่ของตัวเอง และเปลี่ยนไปสวมรองเท้าคิคล้อเพื่อลงไปที่ไหนที่สุด

"รู้ใช่ไหมว่าทางลาดเมื่อครู่เป็นทางปกคิ..." อันเนียบัลกำลังจะอธิบาย แต่เคฟอนไม่รอฟังที่พูด "หมายความว่าข้างหน้าอาจมีหลุมกับดักที่ไม่รู้ว่าจะเจออะไรบ้าง"

"หา! แล้วทำไมไม่รีบบอก!!!" เคฟอนร้องลั่น ยังคิมีเชือกผูกตัวเขา กับอันเนียบัลเอาไว้ จึงยังไม่ตกลงไปในหลุมกับดัก

จากจุดที่อันเนียบัลยืนอยู่ นินจาหนุ่มสามารถมองเห็นใบหน้าซีดๆ ของคนไร้ความรอบคอบได้อย่างชัดเจน พอช่วยเคฟอนแล้ว อันเนียบัลก็วิ่งไต่ผ่นังไปเกาะยังตำแหน่งที่อยู่ห่างออกไปเกือบสิบห้าเมตร แล้วส่งสัญญาณให้เคฟอนไต่เชือกตามมา

เมื่อขึ้นมาได้สำเร็จและมองลงไป เคฟอนก็เห็นว่าตรงพื้นมีหลุมลึก ค้ำมิกที่หากพลัดตกลงไปคงถึงแก่ชีวิต ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจคิว่ามันเป็นแค่ความตายหลอกๆ แต่ทุกคนก็ยังกลัวความตายกันอยู่คิ

"มาคิคุณแล้ว เส้นทางพวกนี้มันค่อนข้างแปลกนะ"

อันเนียบัลส่งสายคาดคล้องถามว่า 'เพ็งจะรู้คิหรือ' ที่จริงเขารู้ตั้งแต่เข้ามาในโบราณสถานนี้แล้วว่า พื้นในโบราณสถานมีลักษณะลาดเอียง ในห้องกลไกเมื่อสักครู่เองก็พลิกไปมาได้ ให้ความรู้สึกลคล้ายอยู่บนสะพานแขวน แต่เคฟอนกลับไม่รู้คิ

"มีลม?" จู่ๆ เคฟอนก็จับปลายผมที่ปลิวไหว เขามองหน้าอันเนียบัลที่พยักหน้ารับรู้ "พวกเราอยู่กันคิได้ทรายไม่ใช่หรือ ลมจะมาจากไหนคิอีก หรือจะมาจากช่องทางที่พวกเราเข้ามาคิ"

"มีทางเดียวที่จจะรู้คิได้" อันเนียบัลพูดแล้วทำท่าเหมือนบอกให้มุ่งหน้าต่อไป

พวกเขาเดินตามกระแสดลมมาเรื่อยๆ ก็พบสะพานหินสูงชันอันเป็นบริเวณที่มีกระแสดลมแรง เคฟอนส่องไฟฉายไปคามผ่นังเพื่อกระยะทางคร่าวๆ แต่ก็ไม่ช่วยอะไรเลย

"จากห้องกลไกก็มาเจอสะพานชั้นๆ สรุปลต้องปีนกันอีกแล้วใช่ไหม"

"อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลัวตก"

"ตกลงมากเลยเพื่อน" เคฟอนตอบรับเชิงๆ มองอันเนียบัลที่ปีนสะพานขึ้นไปได้อย่างง่ายดายจนน่าอัศจรรย์

ในขณะที่ปีนจาหนุ่มปีนสะพานหินอยู่นั่นเอง ก็มีดวงคาสีแดงนับร้อยๆ คู่ส่องประกายอยู่ในเงามืด ทันใดนั้น เจ้าของดวงคาเหล่านั้นก็พุ่งเข้ามาจูโจม

อันเนียบัลศีกตัวจากสะพานหิน แล้วชักมีดคุโน รวมทั้งแยกร่างออกเป็นห้าร่างให้กระจายกันออกไปจัดการเจ้าของดวงคาสีแดงเหล่านั้น เคฟอนไม่กล้าปล่อยมือจากที่ยึดเกาะ จึงได้แต่เหวี่ยงประแจไปมา

เจ้าตัวที่กำลังโจมตืพวกเขามีลักษณะคล้ายค้างคาวมาก เพียงแต่เป็นเหล็กทั้งตัว ทำให้ฆ่ายากสุดๆ อันเนียบัลต้องใช้เวลาทำความเข้าใจ รุกอ่อน จนทราบตำแหน่งแน่ชัด ก็ฆ่าพวกมันทั้งหมดได้ในเวลาแค่ไม่กี่อึดใจ

"นั่นมันตัวบ้าอะไรเนี่ย"

"ค้างคาว"

เคฟอนทำปากเบ้ มองไปที่ซากหุ่นยนต์ค้างคาวที่อันเนียบัลใช้คาบปากไว้ "แค่เห็นก็รู้แล้วว่าเป็นค้างคาว"

"แล้วมันก็ยังเป็นหุ่นยนต์ด้วย"

"ฉันทึกเองที่ถาม" นักประดิษฐ์หนุ่มพูดพลางนำซากหุ่นยนต์ค้างคาวออกมาตรวจดู "โอโฮ น่าสนใจมาก การสร้างหุ่นยนต์ให้มีสรีระแบบสัตว์ และสามารถเลียนแบบการเคลื่อนไหวของสัตว์ชนิดนั้นนี่มันยากมากเลยนะ พวกหุ่นยนต์สัตว์ในโลกจริงยังทำให้เคลื่อนไหวลื่นไหลขนาดนี้ไม่ได้เลย"

"เจ้าเป็นกูรูด้านหุ่นยนต์ตั้งแต่เมื่อไหร่"

"ฉันชอบหุ่นยนต์มาตั้งแต่เด็กๆ ก็เลยชอบประดิษฐ์กลไกต่างๆ..." เคฟอนชะงัก จู่ๆ เขาก็นึกอะไรบางอย่างได้ "ใช่แล้ว มันคือตุ๊กตากลนี่เอง!"

"หมายถึงที่บอกว่าเคยเห็นสินะ?"

"ใช่ ห้องกลไกโน้นที่จริงคือส่วนหนึ่งของตุ๊กตากล เป็นกลไกที่ใช้เพื่อการเคลื่อนไหวโดยเฉพาะ ฉันทึกได้ของฝากจากญี่ปุ่นเป็นตุ๊กตาสีรฟ์ฟ้าห้าตัว แล้วก็เคยลองประกอบมันเองด้วย ถึงว่าทำไมรู้สึกคุ้นๆ กับพันเพื่องพวกนี้ที่แทะโบราณสถานนี่มันก็เคลื่อนที่เองได้"

ข้อสันนิษฐานของเคฟอนใกล้เคียงกับความเป็นจริงมาก ไม่น่าเชื่อว่าคนแบบเคฟอนจะคิดเรื่องแบบนี้ได้ และการที่พวกเขามาที่นี่ก็ทำให้พบว่า อาณาจักรจักรกรกลน่าจะมีอยู่จริง เพียงแต่มันถูกซุกซ่อนไว้

"คำถามคือ ทำไมโบราณสถานเคลื่อนที่ถึงมาอยู่ที่นี่ได้" อันเนียบัลเอ่ย

"ฉันคงตอบได้หรอกนะ บางทีพวกมันอาจอยากย้ายบ้านก็ได้ ถ้ามันใหญ่ขนาดนี้ละก็ ขนคนได้เป็นแสนคนเลยมั้ง"

"หรืออาจเป็นของที่ใหญ่กว่าเพื่อสงคราม"

"ประเด็นนั้นก็สำคัญ พวกจักรกรกลในหนังสือก็บ้าสงครามทั้งนั้น ใครจะไปรู้ บางทีผู้ดูแลอาจอยากให้เราสู้กับหุ่นยนต์พวกนี้ก็ได้ ฉันว่าในนี้อาจมีพวกมันอยู่ก็ได้นะ"

"เป็นไปได้" อันเนียบัลเห็นด้วยอย่างมาก และหุ่นยนต์ค้างคาวพวกนี้ก็เป็นหลักฐานอย่างดี บางทีพวกมันอาจเป็นส่วนหนึ่งของระบบป้องกันภัยที่นี่ก็ได้ "บางทีที่นี้อาจมีพวกตัวใหญ่ๆ อยู่ด้วย ทางที่ดี พวกเราควรไปหาที่มันก่อน"

อันเนียบัลบอกเป็นนัยว่าอาจมีการต่อสู้เกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ แลแม็คครุยยังเป็นพวกจักรกรกลที่ไม่กลัวความตายและไม่รู้จักความเห็นผิดเห็นชอบ

พวกเขาเป็นขึ้นมาจนถึงพื้นที่พอจะยืนได้มั่นคงขึ้น ก็พากันแหวะพังเคฟอนครางและเริ่มทำสำออย จนอันเนียบัลอยากเชือกอีกฝ่ายทิ้งเสียตรงนี้

เนื่องจากซิกเกอร์แค่สั่งให้นินจาหนุ่มสนับสนุนและนำทางเคฟอนมาถึงที่นี่ และได้บอกจุดหมายอื่น เพราะซิกเกอร์ถึงจะชอบชี้นำคนอื่น แต่บางครั้งก็ชอบให้อีกฝ่ายหาคำตอบด้วยตัวเอง อีกทั้งเบาะแสที่จะนำไปสู่อาณาจักรที่สาบสูญอย่างนครจักรกรกลก็ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ เขาจึงไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไป

ส่วนเคฟอนเริ่มนำซากหุ่นยนต์ค้างคาวมาแยกชิ้นส่วนเพื่อตรวจดูวงจร แม้จะมีบางส่วนเสียหาย แต่เนื่องจากเคฟอนคลุกคลีกับเครื่องยนต์กลไกมาเกือบทั้งชีวิต เขาจึงพอจะซ่อมแซมมันได้ ซึ่งนี่คงเป็นข้อดีเพียงอย่างเดียวที่เขามี

"คิดว่าพวกมันมีแหล่งพลังงานหรือเปล่า" รูๆ เคฟอนก็ถามขึ้น

"คงต้องเป็นแบบนั้น หุ่นยนต์จะขยับได้ยังไง ถ้าไม่มีพลังงาน"

"ฉันสงสัยว่าเจ้าพวกนี้น่าจะถูกทิ้งไว้นานมาก แต่ทำไมถึงยังมีพลังงานเหลืออยู่ละ"

"หลายสาเหตุ ในเมื่อวิธีประหยัดพลังงานมีตั้งหลายวิธี อย่างการเปิดเครื่องยามที่จำเป็นเท่านั้น ส่วนในกรณีของหุ่นยนต์ค้างคาว บางทีอาจเป็นระบบเตือนภัยที่จะเริ่มทำงานเมื่อมีคนปิดกลไกบางอย่างก็ได้ ถามทำไม"

"ฉันก็แปลว่าเจ้านี้ก็มีแหล่งพลังงานเหมือนกันนะสิ" นักประดิษฐ์ชี้มือไปด้านบน จากนั้นก็เอาแผงวงจรที่พยายามจะจนสำเร็จออกมาให้ดู "ถ้าโบราณสถานนี้เป็นหุ่นยนต์ประเภทหนึ่ง แหล่งพลังงานก็คือหัวใจ ส่วนกลไกคืออวัยวะ นั่นแปลว่าต้องมีห้องควบคุมที่เป็นส่วนสมองแบบนี้อยู่ด้วย ถ้ามันเป็นระบบคอมพิวเตอร์ หรืออะไรสักอย่างที่ทำงานคล้ายกันละก็ ฉันคิดว่าถ้าหาห้องควบคุมเจอ พวกเราน่าจะพอจะทำอะไรได้นะ"

ฮันเนียบัลเห็นด้วยกับความคิดนี้ พวกเขาจึงตั้งเป้าค้นหาส่วนควบคุม แต่ด้วยพื้นที่กว้างใหญ่ทำให้ใช้เวลานานมาก แถมนางพื้นที่ก็มีหุ่นยนต์ป้องกันภัยออกมาจู่โจม ทั้งหุ่นยนต์แมงมุม หุ่นยนต์มด ไปจนถึงหุ่นยนต์สุนัข ซึ่งล้วนแต่มีจำนวนเยอะมาก จนฮันเนียบัลรับมือไม่ไหว สุดท้ายทั้งสองคนจึงแยกย้ายกันเพื่อเอาชีวิตรอด

เคฟอนเซียพยายามเรื่องการหลบหนีและการซ่อนตัว จึงเอาตัวรอดไปได้ อีกทั้งสำหรับเคฟอน นักประดิษฐ์คือผู้ฉวยโอกาสจากสิ่งที่มีอยู่รวมเข้ากับจินตนาการของตัวเอง เขาเห็นว่าพวกหุ่นยนต์ยึดเกาะพื้นที่ได้ดีมาก จึงอาศัยพื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับหุ่นยนต์ นำซากหุ่นยนต์ที่ฮันเนียบัลจัดการมาใช้ประโยชน์

สุดท้ายเคฟอนก็นำชิ้นส่วนมาประดิษฐ์รองเท้าเสริมการยึดเกาะและยังทำถุงมือเพื่อช่วยในการปีนป่าย เพียงเท่านั้น เขาก็หมดปัญหาเรื่องพื้นที่ลาดเอียง แต่เป็นที่น่าเสียดายที่แผงวงจรถูกทำลาย จึงยังไม่รู้โครงสร้างและระบบของมัน ไม่อย่างนั้นเขาก็คิดจะทำกองทัพหุ่นยนต์มาปกป้องตัวเอง และอาจนำทางเขาไปยังห้องควบคุมได้

ด้านฮันเนียบัลที่ใช้วิชานินจาหลบหนีการตามล่าของหุ่นยนต์สัตว์ทั้งหลาย ตอนนี้เขาอยู่บนเพดาน กำลังมองพวกมันใช้เซนเซอร์ตรวจจับผู้บุกรุก แต่เพราะไม่พบอะไร พวกมันจึงเคลื่อนผ่านไปสำรวจเส้นทางอื่นต่อ ซึ่ง

เรื่องนี้ทำให้เขาตระหนักได้ว่า ตอนนี้สถานการณ์ของพวกเขาแย่แค่ไหน
เมื่อฮันเนียบัลย้อนกลับไปทางเดิม ก็พบเคฟอนกำลังคลานอย่าง
ระมัดระวัง พอถึงทางแยกค่อยลุกขึ้นตรวจสอบให้แน่ใจ

"ฉลาดคีนีนา"

"เฮ้ย!" เคฟอนร้องลั่น แต่เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใครก็ถอนใจยาว
"ทำไมต้องย่องมาข้างหลังฉันเงิบๆ ด้วยเนี่ย"

"พวกมันอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ ต้องรีบไปแล้ว" ฮันเนียบัลรีบเตือนเรื่อง
พวกหุ่นยนต์ที่เพิ่งสลัดไปได้

นินจาหนุ่มต้องยอมรับว่าเคฟอนสมกับเป็นนักประดิษฐ์เอามากๆ
ที่ใช้เศษซากของหุ่นยนต์สัต์ว์มาสร้างอุปกรณ์ช่วยในการเดินทางได้ ถึง
รูปลักษณะของมันจะดูทุเรศลูกตาไปบ้าง แต่มันก็ช่วยให้การเดินทางเร็วขึ้น
แต่หลังจากเดินทางได้สักพัก ในที่สุดพวกเขาก็ต้องหยุด เมื่อเจอหุ่นยนต์
สุนัขสามตัวคั่งกรออยู่ตรงหน้า

"อย่าฆ่าหมีคนะ อยากให้ปิดการทำงานของมันสักตัว"

"คงทำได้หรอก"

"ตรงหลังคอมมันจะมีช่องสกรูอยู่ ใช้เจ้านี้เปิดออกมา แล้วจะเจอ
สวิตช์ปิดการทำงาน ฉันอยากลองแฮ็กเข้าระบบของมันดู ในเมื่อพวกมันเป็น
หุ่นสังเกตการณ์ ก็น่าจะมีแผนที่ของโบราณสถานอยู่"

"จะทำไมล่ะ การแฮ็กที่ว่า..."

"เรื่องนั้นฉันจัดการเองนะ บอกไว้ก่อน เรื่องหุ่นยนต์กับคอมพิวเตอร์
นะ ฉันว่าฉันน่าจะเข้าขั้นเซียนเซียนนะ"

"งั้นก็ตามนั้น" กล่าวจบ ฮันเนียบัลก็พุ่งเป็นเงาเข้าไปโจมตีพวก
หุ่นยนต์สุนัข พวกมันโจมตีประสานงานเป็นระบบมาก ทุกครั้งที่ตัดสินใจ
โจมตี ดวงตาสีแดงของพวกมันจะเรืองแสงวาววับ แม้พวกมันจะมีการโจมตี
พื้นฐานเหมือนสัตว์ แต่การที่พวกมันเป็นหุ่นยนต์ ก็ทำให้ประมาทไม่ได้

ฮันเนียบัลมองปราดเดียวก็รู้ว่า ในปากของพวกหุ่นยนต์สุนัขมีปืนกล
ขนาดเล็กติดอยู่ สิ่งที่ยื่นออกมาไม่ใช่กระสุนโลหะ แต่เป็นกระสุนพลาสติก
ต่อให้ฮันเนียบัลมั่นใจในความเร็วแค่ไหนก็ยากจะหลบพ้น

กระสุนพลาสติกเฉียดแก้มฮันเนียบัลไปจนส่งกลิ่นเหม็นไหม้ นินจา
หนุ่มรจจะหวะที่พวกหุ่นยนต์สุนัขอ้าปาก ปามิคคุในใส่ปากกระบอกปืนจน

มันละลายด้วยความร้อนสูง ตามด้วยขว้างเชือกลูกคู้มไปพันขาเอาไว้เพื่อหยุดการเคลื่อนไหว แม้พวกมันจะขับเพียงครั้งเดียวก็กระชากเชือกขาดได้ แต่ก็เปิดโอกาสให้เขาแทงคาบไปที่รอยคอหลังคอจนทะลุ

ทันทีที่จัดการตัวที่หนึ่งเสร็จ อันเนียบัลก็พลิกตัวถิบนุ่นยนต์สุนัขอีกตัวที่กระโจนเข้ามา เขาใช้ทักษะแยกร่างถึงห้าร่าง พร้อมกับที่หุ่นยนต์สุนัขยิงมิสไซล์ที่ซ่อนอยู่ข้างลำตัวใส่

ตูม! ตูม! ตูม!

ร่างแยกสามในห้าถูกจัดการ หุ่นยนต์สุนัขเริ่มประมวลผลการต่อสู้อีกครั้ง และขยับตัวแทบจะทันที

อันเนียบัลพบว่าหุ่นยนต์พวกนี้สามารถพัฒนาตัวเองในระหว่างการต่อสู้ ยิ่งสู้นาน พวกมันก็ยิ่งรับมือได้ยาก หากเป็นการพัฒนาทีละตัวก็ไม่น่ากลัวเท่าไร แต่ดูเหมือนพวกมันจะใช้ระบบเดียวกัน ซึ่งหมายความว่าหุ่นยนต์สุนัขตัวอื่นก็จะพัฒนาด้วย

กว่าจะจัดการหุ่นยนต์สุนัขทั้งสามตัวสำเร็จ อันเนียบัลก็บาดเจ็บไม่น้อย ผนึกคามิเพียงสามตัวเท่านั้น ไม่อยากนึกเลยว่า ถ้าต้องเผชิญหน้ากับพวกมันทั้งหมด ผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้พวกเขาได้หุ่นยนต์สุนัขที่ถูกปิดการทำงานมาแล้วหนึ่งตัว เคฟอนจำเป็นต้องใช้เวลาในการเข้าถึงระบบของเจ้าตัวนี้ เขาใช้เศษซากของตัวที่ตายแล้วทำอุปกรณ์สำหรับเข้าถึง คอนันนั้นจอแสดงผลมีได้มากมาย ซึ่งเคฟอนพยายามอ่านมันโดยอิงกับความรู้อันมี

"โอเพน เซซามิ! มาดูกันซิว่าแกระู้อะไรบ้าง เจ้าโฮ่ง"

สิ้นเสียงเคฟอน ดวงตาของเจ้าหุ่นยนต์สุนัขก็เปล่งแสง และฉายภาพไปบนผนัง ซึ่งก็คือภาพแผนที่ของโบราณสถานเคลื่อนที่ ตัวโบราณสถานมีลักษณะคล้ายพีระมิด จากข้อมูลดูเหมือนจะสามารถแยกส่วนเพื่อลุกขึ้นยืนได้ คล้ายๆ หุ่นโกเลมขนาดยักษ์

"จุดที่พวกเรายู่คือตรงนี้นะ" อันเนียบัลชี้ไปที่จุดสี่เหลี่ยมกะพริบ จากนั้นจึงมองไปยังจุดสัญญาณสีแดงหลายร้อยจุดซึ่งกำลังเคลื่อนที่ จุดพวกนี้น่าจะเป็นสัญญาณของหุ่นยนต์สุนัขที่กำลังค้นหาผู้บุกรุก

"ถ้าคาไม่บอดสีละก็ใช่" เคฟอนตอบกวนๆ ในคอนันเอง บนจอก็เริ่มมีได้คบบางอย่างแทรกขึ้นมา และสัญญาณภาพเริ่มขาดหาย "บ้าจริง!

มีระบบป้องกันการแฮกอยู่ด้วยสินะ จันมาลองกันดูสักตั้งสิพวก"

เคฟอนยังไม่ยอมแพ้ เขาพยายามถ่ายข้อมูลมาไว้ในอุปกรณ์ที่ประดิษฐ์ขึ้น ซึ่งมีเพียงแผงวงจร สายไฟ และหน้าจอแสดงผล แต่พอถ่ายข้อมูลได้แค่แผนที่ เขาก็ต้องรีบดึงสายออกมาก่อนข้อมูลจะถูกลบ แล้วฮันเนียบัลก็ทำลายหุ่นยนต์สุนัขทันที

จากนั้นทั้งสองก็รีบเผ่นเมื่อเห็นว่ามีจุดสีแดงจำนวนมากกำลังตรงมาทางนี้ เคฟอนดูแผนที่ซึ่งแสดงเส้นทางที่มีลักษณะเหมือนเขาวงกต และคอยบอกเส้นทาง ส่วนฮันเนียบัลก็คอยระวังการโจมตีของหุ่นยนต์ แต่น่าเสียดายที่พวกเขาถึงข้อมูลมาได้ไม่หมด สุดท้ายจึงเจอเข้ากับปัญหา

"แผนที่พวกนี้ใช้ไม่ได้เลย มันดันบอกตำแหน่งเป็นพิกัด คู่มือออกเลยว่ห้องไหนเป็นห้องไหน" เคฟอนหมดปัญญาที่จะดูแผนที่ เพราะมันมีแค่พิกัดตัวเลข จึงไม่รู้ว่าตรงไหนคือห้องควบคุม

"ก็ไปมันทุกห้องเลยสิ"

เคฟอนตอบหัวตัวเองและพुकกลั้วหัวเราะว่า "บางครั้งฉันก็โง่เหมือนกันแฮะ"

"ตอนนี้ก็ยังเป็นอยู่"

"ว่าไงนะไอ้เจ้านินจา!"

ฮันเนียบัลรู้ว่าเตียงปกติไม่มีประโยชน์ จึงเลิกชวนคุย และคอยเค้นตามหลังเคฟอน ทุกครั้งที่ถึงทางแยก เขาก็จะสำรวจให้แน่ใจว่า ไม่มีหุ่นยนต์ประเภทอื่น เพราะถึงพวกเขาจะพบน้ำยาไว้พอสสมควร แต่ถ้าต้องปะทะกับหุ่นยนต์จำนวนมาก น้ำยาคงอยู่ได้ไม่พ้นวันนี้

ในที่สุด พวกเขา ก็มาถึงห้องซึ่งมีเครื่องจักรสนิมเขรอะเครื่องใหญ่ ตัวเครื่องส่งเสียงดังเหมือนมีลมเป่าอยู่ในท่อ ที่แรกฮันเนียบัลมองข้าม แต่เคฟอนกลับคลานเข้าไปในช่องเล็กแคบ จนเจอเข้ากับสายพานเก่าๆ และหินทรงสี่เหลี่ยมมุมฉากที่มีขนาดเท่าแมกซันปืน

นักประดิษฐ์หนุ่มใช้ทักษะแยกองค์ประกอบเพื่อดูรายละเอียดของหินทรงสี่เหลี่ยมมุมฉาก และพบว่ามันคือหินที่ถูกเรียกว่า แท่งพลังงานบริสุทธิ์ เมื่อใส่ลงไปในตัวหุ่นยนต์จะทำให้เกิดความร้อนและให้พลังงานเหมือนอาหารที่ทำให้หุ่นยนต์เคลื่อนไหวได้ สำหรับมนุษย์แล้ว เจ้าสิ่งนี้อาจเป็นชุมทรัพย์ที่เปลี่ยนอำนาจของคนกลุ่มหนึ่งได้เลย นับเป็นของดีที่เคฟอน

ต้องรีบเก็บไว้ แล้วค่อยไปคิดหาวิธีใช้งานมันภายหลัง

เมื่อดูจากสภาพห้อง เพลอนคิดว่าห้องนี้น่าจะเป็นห้องสำหรับ
ลำเลียงแท่งพลังงานบริสุทธิ์ เมื่อเขาปรับแผนที่ ก็เห็นว่ามีช่องทางขนาดเล็ก
เชื่อมต่อไปยังห้องที่อยู่ข้างล่าง ซึ่งอาจเป็นห้องรวบรวมหุ่นยนต์ประเภท
ต่างๆ ก็ได้ ดังนั้นคงคิดว่าถ้าจะหยุดการพิสูจน์ความจริงไว้เพียงเท่านี้

"ได้อะไรมาบ้าง"

"สายพานเก่า แท่งพลังงาน แล้วก็น้ำมันหมื่นๆ" เคฟอนแกล่งยื่น
มือเปื้อนคราบน้ำมันหล่อลื่นไปใกล้ๆ ฮันเนียบัล

"ถ้าอยากมีอนาคตก็เข้ามา"

นักประดิษฐ์หนุ่มฉกรรจ์แล้วหันไปยุ่งกับจอแผนที่ภาพเรือด
ขาดหาย

"คุณทำให้ได้อีกไม่นาน ฉันว่ามันจะเป็นที่เบตเตอร์ ถ้าฉันรู้วิธีใช้งาน
แฟงพลังงานบริสุทธิ์ละก็ คงไม่ต้องห่วงเรื่องนี้หรอก" เคฟอนแกล้งพูดเพื่อ
ดูปฏิบัติว่าอีกฝ่ายเป็นพวกที่จริงจังกับเกม ซึ่งเขาแค่มองหาประโยชน์
มากกว่าเล่นสนุกๆ หรือเปล่า แต่ฮันเนียบิลและอาจารย์รวมถึงพรรคพวกคุณ
เหมือนไม่ใช่คนพวกนั้น ซึ่งนับเป็นเรื่องดี

จากนั้นทั้งคู่ก็สำรวจต่อ และโชคร้ายปะทะกับหุ่นยนต์แมงมุม ที่มี
เส้นใยโลหะหลอมเหลวร้อนจัด เมื่อโดนอากาศ เส้นใยก็จะจับตัวเป็น
ของแข็งทันที

พลังและความแข็งแกร่งของหุ่นยนต์แมงมุมทำเอาฮันเนียบัลได้รับบาดเจ็บสาหัส จนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ตอนนั้นเองที่เคฟอนขว้างระเบิดลูกบาศก์ทำลายพื้น ซึ่งดูจากแผนที่แล้วพบว่า พื้นส่วนนี้ค่อนข้างเปราะบาง พวกเขาจึงรอดชีวิตมาได้

การต้องเผชิญหน้ากับพวกหุ่นยนต์นับเป็นเรื่องยาก เพราะตอนนี้ พวกเขาเหลือน้ำยาอายุไม่มาก เครื่องมือที่อัปโหลดแผนที่ก็เสียหายจนใช้งานไม่ได้ เคฟอนรู้สึกเชิงจิตขึ้นมา และมอบหน้าที่นำทางให้อันเนียบัลแทน

หลังจากผ่านไปหลายห้อง แต่ยังไม่พบห้องควบคุม เคฟอนก็เริ่มกังวลว่าตัวเองอาจคิดผิดก็ได้ ถึงกระนั้น พวกเขาก็ยังเดินทางต่อไป จนเริ่มมองเห็นท่อปรากฏออกมาจากรอยแตกของกำแพง ซึ่งเป็นเบาะแสสำคัญที่จะทำให้เข้าใกล้ห้องควบคุมมากขึ้น และเมื่อเขาไปเจอสายไฟ

เคฟอนก็ยิ้มกว้าง

ด้วยชำนาญด้านกลไกกับงานช่าง เขาจึงแยกส่วนประกอบพวกนี้ออก และสิ่งที่เขาหาอยู่ก็คือ ท่อส่งพลังงานที่ซ่อนอยู่ด้านหลัง ซึ่งเจ้าสิ่งนี้เองที่นำทางพวกเขาไปถึงห้องควบคุมหลัก

เมื่อไปถึงที่คั้งห้องควบคุมหลัก พวกเขา ก็พบว่า หน้าทางเข้ามีพวกหุ่นยนต์รูปร่างคล้ายมนุษย์สองตัวยืนนิ่ง คงคาที่ปิดสนิทบ่งบอกว่าพลังงานของพวกมันคงหมด นี่เป็นครั้งแรกที่เคฟอนได้เห็นหุ่นยนต์รูปแบบมนุษย์ที่ทำออกมาได้อย่างยอดเยี่ยม

"หึๆๆ" เคฟอนหัวเราะ พลังขยับนิ้วเร็วด้วยอยากรู้ อยากเห็นภายในของมัน "คุณผู้ช่วย เรามีคนไข້ที่ต้องผ่าพิสูจน์แล้ว"

"ผู้ช่วย? ใครกัน"

"แหม คราวนี้มีใครบ้างล่ะนอกจากนักประคิษฐ์สุดหล่อ กับผู้ติดตามแสนเก่งกาจ"

"แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาทำแบบนั้น"

"นี่มันหุ่นยนต์เสียอะไร นายไม่อยากจะรู้ว่ามันมีกลไกแบบไหน"

"ไม่ ถ้าเจ้าอยากเสียเวลางัดหุ่นกระป๋องพวกนั้นก็ตามใจ แต่ถ้าพลาดขึ้นมา ครึ่งหน้าเชิฐมาคนเดียวแล้วกัน" ฮันเนียบัลตอบแบบไม่ใส่ใจ เขาไม่ชอบใจนักที่ต้องมาอยู่ดูแลคนบ้าๆ บอๆ

"อู..." เคฟอนทำสีหน้าเจ็บปวด จริงอย่างที่ฮันเนียบัลพูด เขาไม่ควรเสียเวลากับการแยกชิ้นส่วน เพราะไม่รู้ว่หุ่นยนต์ตัวอื่นๆ จะหาพวกเขาเจอเมื่อไร สุดท้ายเขาจึงได้แต่มองหุ่นยนต์รูปแบบมนุษย์ด้วยความเสียคาย

เมื่อเข้าไปในห้องควบคุม พวกเขา ก็พบว่าที่นี่มีเพียงหน้าจอแสดงผลและช่องเสียบ คูเหมือนการควบคุมจำเป็นต้องใช้หุ่นยนต์เพื่อเชื่อมต่อกับระบบภายใน ซึ่งเท่ากับว่าแทบจะหมดปัญญาอีก

ขณะที่เคฟอนกลุ่มใจอยู่นั่นเอง ฮันเนียบัลก็เดินเข้ามาถาม

"ไม่มีอุปกรณ์ใช้แฮ็ก?"

"แหงละ ก็เห็นแล้วไม่ใช่หรอ นี่ถ้ามีนะ ฉันยอมให้อามาฟาดหัวฉันเลย"

"เจอแล้ว" ฮันเนียบัลพูดขึ้นมาทันที ทำเอาเคฟอนสะดุ้งโหยง นิินจาหนุ่มพบอุปกรณ์หน้าตาคล้ายคีย์บอร์ดติดอยู่ที่แผ่นหลังของหุ่นยนต์รูปร่าง

เหมือนดังเหล็กคดลื้อที่ขึ้นสนิมจนขยับไม่ได้ เลยนำออกมาให้ดู

"นายคงไม่คิดจะทำจริงๆ หรอกนะ"

"แน่นอนอยู่แล้ว" อันเนียบัลกล่าว เขามองเคฟอนไม่วางตา "โอกาสแบบนี้ไม่มีบ่อยๆ แต่น่าเสียดายที่มันหนักเกินไป เลยอดเห็นคนหัวแตก"

อันเนียบัลขยับหุ่นยนต์ตัวนั้น เคฟอนก็พบว่ามันมีสายเชื่อมต่อเข้ากับเครื่องควบคุม แต่ตัวหุ่นยนต์เปิดไม่ติด เพราะไม่มีพลังงานอยู่เลย เมื่อนักประดิษฐ์หนุ่มลองดูดีๆ ก็พบช่องสำหรับบรรจุแท่งพลังงาน แม้จะกลัวว่าถ้าเปิดหุ่นยนต์ได้ มันอาจทำร้ายเขา แต่สุดท้ายเคฟอนก็ตัดสินใจทำให้มันทำงาน เขาคิดว่าคงดีกว่าถ้าปล่อยให้หุ่นนี้เป็นผู้ช่วย

"ไม่เข้าท่าเลย" อันเนียบัลรู้สิ่งที่เคฟอนคิดจะทำ เลยอดกังวลใจไม่ได้ แต่เพราะซิกเกอร์มอบหมายหน้าที่สนับสนุนให้เขา เขาจึงไม่สามารถห้ามปรามได้

"บางครั้งคนเรามันก็ต้องหัดมีความเชื่อบ้าง" เคฟอนกล่าว แล้วใส่แท่งพลังงานลงไป หุ่นยนต์สันอยู่พักหนึ่งก่อนจะนิ่งไป คงตามันเรื่องแสงอ่อนๆ จากนั้นจึงเริ่มส่งเสียงบางอย่างที่ฟังแล้วเหมือนเครื่องขัดข้อง

"...รหัส 42... บ๊าย รหัส 4...2...คำสั่งผิดพลาด แจ้งเตือน...42...ทรยศ...ทรยศ..."

หลังจากร้องได้สักพัก หุ่นยนต์ก็เงียบไป

"ขยับ... ไม่ได้...ตรวจสอบระบบภายใน...ระบบเคลื่อนไหวเสียหาย...
ดำเนินการซ่อมแซม...ขัดข้อง...แก้ไขระบบขั้นพื้นฐาน...ขัดข้อง...ประเมินระดับความเสียหาย...ระดับ 3..."

ก๊องๆ!

เคฟอนเกาะหัวของหุ่นยนต์ และยื่นหน้าไปตรงส่วนที่คล้ายกับดวงตา

"ฮัลโหล...ว่าไงไอ้ตัวเล็ก"

มีเสียงเหมือนกลองกำลังปรับโฟกัสดังเบาๆ จากนั้นเจ้าหุ่นยนต์ก็เริ่มได้ตอบ

"มา...นุด...คำเตือน ตรวจพบผู้บุกรุก มนุษย์เพศชาย จำนวน 2 คน...
คำเตือน...ตรวจพบผู้บุกรุก...โจมตี...โจมตี..."

ตอนที่เห็นมันทำท่าจะเปิดฝาเพื่อนำอาวุธออกมาโจมตี อันเนียบัล

ก็ชักคาบคาคานะออกมาเตรียมจะทำลายเจ้าหุ่น แต่เคฟอนรีบปรีเข้าไปห้าม เพราะคิดว่าน่าจะเกลี้ยกล่อมมันได้ นักประดิษฐ์หุ่นเดินเข้าไปหามันช้าๆ อย่างระมัดระวัง

"ระบบอาวุธ...เสียหาย...เรียกใช้ระบบอาวุธสำรอง...ขัดข้อง...มาตรการรักษาความปลอดภัยทำงาน...ทำการระเบิดตัวเอง...ระบบเสียหาย..."

"เฮ้ นี่แกคิดจะตายแบบนี้ไม่ได้นะ ฉันอุตส่าห์เสียแพงพลังงานให้แกไปตั้งหนึ่งแท่ง"

"ปฏิเสธการเจรจา...มนุษย์ไม่คู่ควร..."

"ไอ้เจ้าหุ่นโปเกนี่ไม่น่ารักเลยแฮะ" เคฟอนกล่าวเชิงๆ มองหน้าฮันเนียบัลเพื่อขอความเห็น แต่อีกฝ่ายไม่ขอรับรู้อะไรทั้งสิ้น เขาจึงหันกลับไปพูดคุยกับเจ้าหุ่นกระป๋องต่อ "เจ้าหุ่นกระป๋อง ขอถามอะไรหน่อยสิ"

"...ไม่ใช่...หุ่นกระป๋อง...ZXT4D62C7 ค้างหาก"

"ZX...? เฮอะ ชื่อยาวยังกะอะไรดี"

"ZXT4D62C7"

"โอเคๆ ฉันจะเรียกกันว่า 'เซฟเวน' ก็แล้วกัน"

"ไม่ใช่...เซฟเวน...ZXT4D..."

"เอ่อ...ฉันรู้ว่าแกชื่ออะไร ฉันไม่มีระบบความจำดีเลิศแม่นยำเหมือนหุ่นยนต์อย่างแกหรอกนะ เรียกเซฟเวนนี้แหละดีแล้ว"

"มนุษย์...โง่..."

"คำนี้โดนแล้วเจ็บ นายคิดแบบนี้ไหม" เขาหันไปถามฮันเนียบัล เพราะคำว่า 'มนุษย์' มันเหมารวมทั้งหมด หวังว่าอีกฝ่ายคงไม่ใช่พวกจี้หุ้ดหิดคนเกิดเหตุฆาตกรรมหุ่นกระป๋องแถวนี้

"ZXT4D62C7" ฮันเนียบัลเอ่ย

"มนุษย์คนนั้น...ฉลาด...แต่...มนุษย์คนนี้...โง่! โง่! โง่!! โง่!!!" เจ้าหุ่นกระป๋องย้ำโดยเพิ่มระดับความดังของเสียง

"ชักอยากก่อคดีฆาตกรรมหุ่นโปเกแถวนี้ซะแล้วสิ" เคฟอนถอนใจยังคิดว่าเซฟเวนมันทำได้แค่สื่อสาร ก็เลยไม่ค่อยน่าเป็นห่วง "ฉันมีเรื่องสงสัยอยากถามแกสักหน่อย พอจะตอบได้หรือไม่"

"ปฏิเสธการเจรจา...มนุษย์ไม่คู่ควร"

"นี่แกคิดว่าตัวเองเป็นค้อนสายฟ้าหรือไง"

"ค้อนสายฟ้า...คืออะไร..."

"นั่นสินะ ปฏิเสธการเจรจาเหมือนกันไว้ย! แกไม่คู่ควรที่จะรู้หรือก แล้วถ้าแกอยากรู้ละก็ ลองตอบคำถามของฉันทันทีก่อนสิ" เคฟอนยิ้มกวนๆ พอเซฟเวเนแสดงท่าทางอยากรู้ก็เข้าทางเลย

"ค้อนสายฟ้า...ค้อนที่ผลิตกระแสไฟฟ้า...ตรวจสอบจากฐานข้อมูล... ไม่พบข้อมูลเกี่ยวกับค้อนสายฟ้า...คืออะไร คืออะไร...อยากรู้...อยากรู้..."

"งั้นเราก็กแลกเปลี่ยนกันได้ ถ้าแกอยากรู้ก็จงตอบคำถามที่ฉันทถามมาซะดีๆ ห้ามโกหกเด็ดขาด"

"ตกลง...ยอมรับการแลกเปลี่ยน..."

บางทีหุ่นยนต์คงไม่ได้ฉลาดทุกตัว ฮันเนียบัลไม่เคยคิดเลยว่ามุกพรรคนี้จะมีโอกาสใช้ได้...ไม่สิ จะบอกว่าหุ่นยนต์ตัวนี้โง่ก็ไม่ถูก ต้องบอกว่าเพราะมันถูกโปรแกรมให้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ พอเจอ มุกตลกที่ไม่มีข้อมูลก็ยอมอยากรู้เป็นธรรมดา

"เกิดอะไรขึ้นกับที่นี่ เป้าหมายของพวกแกคืออะไร"

"คำถามเกินขอบเขตจะตอบได้"

"งั้นทำไมพวกแกถึงได้ตกอยู่ในสภาพแบบนี้" เคฟอนลองเปลี่ยนคำถาม เซฟเวเนประมวลผลสักพักก็ตอบว่า

"เกิดการทรยศของหุ่นยนต์...เป้าหมายคือองค์ราชา...ต้องรีบแจ้งเตือน..."

"ป่านี่คงสายไปแล้วละ ลองเปรียบเทียบเวลาบันทึกข้อมูลครั้งสุดท้ายกับเวลาในปัจจุบันดูสิ"

"678 ปี 5 เดือน 22 วัน 17 ชั่วโมง 8 นาที 43 วินาที...ภารกิจล้มเหลว...เผ่าพันธุ์จักรกลถึงคราวล่มสลาย..."

เซฟเวเนคิดว่าระยะเวลาที่มันหยุดทำงานไปยาวนานพอจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ แม้ไม่อาจรับรองได้ว่าเผ่าจักรกลล่มสลาย หรือแค่ซ่อนตัวเอง มันจึงตัดสินใจปลดฝาลังออกเพื่อปล่อยสายเชื่อมต่อออกมา แต่อุปกรณ์กลับติดขัด ทำให้ไม่มีทางเลือกนอกจากต้องขอความช่วยเหลือจากมนุษย์ที่อยู่ใกล้ๆ

"มนุษย์...จงฟัง...ให้ ZXT4D62C7 เชื่อมต่อสายกับเครื่องควบคุม..."

เคฟอนซึ่งใจว่าจะทำตามคิหรือเปล่า ปกติเขาไว้ใจคนง่าย แต่เพราะอยู่กับพวกซั้ระแวงมานาน เลยคินิสัยแบบนั้นมาด้วย

"พูดเหมือนสั่งเลยนะ ไอ้เจ้าหุ่นโปเก"

"ขอ... ร้อง..."

"ถ้าจะขอร้องก็ให้มันจริงใจหน่อยสิ ฉันไม่เห็นรู้สึกเลยว่า แกอยากขอให้ช่วยแบบนั้น บอกตามตรงนะ ฉันสามารถรื้อแกแล้วปลกระบบสั่งการออกได้ง่ายๆ ด้วยซ้ำ อย่างน้อยมันก็ดีกว่าให้แกควบคุมระบบด้วยตัวเองละนะ"

เท่าที่ดู เซฟเวนคงไม่ยอมให้ความร่วมมือง่ายๆ แต่เพราะมีหุ่นยนต์อยู่มากมาย แดมสภาพตอนนี้ยังทำให้แฮ็กระบบที่นี้ได้ยากมาก เคฟอนจึงคิดว่าคงดีกว่า ถ้าทำให้มันให้ความร่วมมือโดยคิได้ แม้จะไม่รู้ว่าหากเขายอมให้มันเข้าควบคุมระบบจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

"อย่าเสียเวลาดีกว่า" ฮันเนียบัลกล่าว เขาคิดว่าให้เคฟอนปลกระบบสั่งการของเซฟเวน และแฮ็กด้วยตัวเองน่าจะง่ายกว่า

"ฉันอยากพยายามให้ถึงที่สุด" เคฟอนบอก เขาเดินเข้าไปใกล้ๆ เซฟเวน แล้วดึงสายออกมา "เซฟเวน ฉันไม่รู้หรอกนะว่าแกจะลอกใช้ฉันหรือเปล่า และฉันก็รู้ว่าตัวเองไม่ใช่พระเอกในนิยายที่มีสีกิลหาเพื่อนได้จากการคุยกันผ่านๆ แต่ฉันอยากช่วยเหลือพวกแก ถ้าทำได้ ฉันก็จะหาทางซ่อมแกให้ แกเองก็ไม่ได้อยากตายใช่ไหมละ"

"พวกเรา... ไม่มีวันตาย..."

"น่าเสียดายนะที่ความตายของพวกแกมันง่ายแค่กดปุ่ม ถ้าแกควบคุมระบบ แกก็จะเป็นเจ้าของหุ่นยนต์ทุกตัวที่นี้ สามารถถอดคำสั่งให้ใครทำอะไรก็ได้ หรือกำจัดหุ่นตัวไหนที่ไม่ชอบใจก็ได้ พวกแกนะถูกสร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์เดียวก็คือใช้งาน และพวกแกทั้งหมดก็ถูกใช้เป็นอาวุธในการทรยศ โดยผู้สร้างพวกแกขึ้นมาั่นแหละ"

"โกหก... มนุษย์หลอกหลวง..."

"ถ้านั้นจุดประสงค์ของราชาพวกแกคืออะไรละ"

"การอยู่ร่วมกัน... แต่มนุษย์ทรยศและต้องการหุ่นยนต์เพื่อใช้ในการรบ มนุษย์ร่วมมือกับหุ่นจักรกลขุนนาง โดยสัญญาว่าจะแลกเปลี่ยนหุ่นยนต์กับทรัพยากรที่พวกเราต้องการ แต่แผนการเกิดผิดพลาด... พวกเราถูก

ทำลาย..."

เคฟอนฟังแล้วก็เข้าใจ ที่แท้พวกหุ่นจักรกลเองก็มีความต้องการ นั่นคือทรัพยากรที่เป็นของมนุษย์ ซึ่งอาจเป็นแร่ที่นำมาทำอะไหล่หรือใช้เป็นพลังงานเสริม มนุษย์จึงหลอกว่าจะมอบสิ่งเหล่านี้ให้ โดยแลกเปลี่ยนกับหุ่นยนต์จำนวนหนึ่ง แต่ในขณะที่พวกมันก็ลอบทำข้อตกลงกับหุ่นจักรกลหุ่นนางตัวหนึ่ง จนนำไปสู่เหตุการณ์แบบที่เป็นอยู่

"เซฟเวน ฉันพอจะเข้าใจแล้วว่าแกไม่เชื่อใจฉันเพราะพวกแกเคยถูกมนุษย์หักหลัง แต่แกเชื่อใจฉันได้นะ"

"โกหก...มนุษย์หลอกหลวง...มนุษย์มีเป้าหมาย..."

"เอ่อ...ฉันจะบอกความจริงให้แกฟังก็ได้ เป้าหมายของฉันก็คือ การได้เป็นส่วนหนึ่งของเผ่าจักรกล ฉันอยากเป็นนักประดิษฐ์ที่สร้างได้ทุกอย่างเพื่อการนั้นแล้ว ฉันจำเป็นจะต้องได้พลังของเผ่าจักรกลมา อ๊ะ! พูดยแบบนี้แกยังจะคิดว่าฉันโกหกอยู่อีกไหม"

เซฟเวนเริ่มประมวลผลจากคำพูด มันไม่คิดว่าอีกฝ่ายโกหก แต่ก็ยังระแวงอยู่ดี อาจเป็นเพราะในอดีต มนุษย์ก่อเรื่องเอาไว้แสนาคู

"จะลองเชื่อใจ..."

"ฉันเองก็จะลองเชื่อใจเหมือนกัน เซฟเวน"

สุดท้ายเคฟอนก็ยอมดิ่งสายไปเสียกับแผนควบคุมให้ เซฟเวน จึงพบว่าพลังงานของมันมีไม่มากพอที่จะเข้าถึงระบบหลักทั้งหมด และตอนนี้มีการส่งคำสั่งผ่านระบบส่วนกลางเพื่อให้หุ่นยนต์บุกมาที่นี่ เป็นระบบป้องกันเมื่อมีผู้ไม่ได้รับอนุญาตพยายามเชื่อมต่อระบบควบคุม มันจึงบอกพวกเคฟอน ทำให้ฮันเนียบัลรีบปราดไปที่ประตูเพื่อเตรียมขัดขวาง

"เป้าหมายของระบบถูกแก้ไข...กำจัดผู้เชื่อมต่อระบบโดยไร้คีย์... ZXT4D62C7 ไม่มีคีย์ไฉ่ยังไร ทั้งที่เป็นระบบช่วยเหลือสนับสนุนแท้ๆ"

"แสดงว่าคนทำตั้งใจป้องกันไม่ให้มีใครไปช่วยเหลือราชาพวกแกแน่ๆ น่าจะเป็นฝีมือหุ่นจักรกลหุ่นนาง ระบบนี้ผู้สามารถเข้าถึงและเขียนแก้ไขได้นอกจากแกแล้วมีใครอีก"

"หุ่นยนต์ที่มีระดับสูงกว่าทั้งหมด"

เคฟอนครุ่นคิด เขาเคยดูภาพยนตร์เกี่ยวกับจักรกลมาเยอะมาก ปกติหุ่นยนต์และหุ่นจักรกลจัดเป็นตัวละครที่ฉลาด แต่มีความคิดเป็น

เส้นตรงเนื่องจากถูกโปรแกรม ถ้าถูกหุ่นจักรกลระดับสูงกว่าแก้ไขโปรแกรม
ละก็ ไม่มีทางทำอะไรได้แน่

"ZXT4D62C7 เป็นหุ่นยนต์สนับสนุนอัจฉริยะที่องค์ราชาสร้าง
ผู้แก้ไขเปลี่ยนระบบนี้ข้างลำหลังเสียจริง"

เซฟเวนใช้เวลาเพียงไม่นานก็สามารถปิดระบบสั่งการได้ บางที
เจ้านี้อาจเป็นตัวอันตรายที่ถูกส่งมาเพื่อป้องกันเหตุการณ์แบบนี้ก็ได้ ถึง
ระดับของมันจะต่ำกว่า แต่ด้านโปรแกรม อาจเหนือกว่าหุ่นยนต์ตัวอื่นๆ
หลายเท่า

แต่ในตอนนี้เอง เสียงสัญญาณเตือนก็ดังขึ้น เซฟเวนถึงกับแสดง
ท่าทางลนลาน โบราณสถานแห่งนี้กำลังสั่นสะเทือน รู้สึกได้เลยว่ามันกำลัง
จะพังทลายลงแล้ว

"แย่ละสิ ระบบป้องกันการแก้ไข สถานที่แห่งนี้กำลังจะถูกทำลาย
มนุษย์จงฟัง...เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน...ปกป้องราชา...ปกป้องราชา..."

เซฟเวนเริ่มเปิดข้อมูล ชุดคำสั่งที่เป็นตัวเลขเรียงต่อกันก็ปรากฏบน
หน้าจอ เคฟอนไม่ได้เง็งถึงขนาดอ่านออกทันที แต่ก็ยังรู้สึกเอะใจกับตัวเลข
ชุดหนึ่ง

"พิกัค? หรือว่านี่..." เคฟอนรีบจดตัวเลขพวกนั้นใส่กระดาษ

"สัญญาณมนุษย์ จงช่วยเหลือราชา...ราชาของ ZXT4D62C7 คือ
Z-TRON..."

"แกไม่ไปช่วยมันหรือ"

"ZXT4D62C7 จำเป็นต้องอยู่เพื่อหยุดการทำงานของระเบิด มนุษย์
จงรีบไป..."

"มันทำอะไรอยู่" ฮันเนียบัลพอจะเข้าใจสถานการณ์ เขาหยิบเอา
หินวาร์ปออกมาถือไว้ แล้วโยนให้เคฟอน เพราะต่อให้วิ่งเร็วแค่ไหน ก็คง
ออกไปไม่ทัน

"เซฟเวน เสร็จเรื่องทุกอย่างแล้วฉันจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง ฉันยัง
คิดค้างคาอธิบายเกี่ยวกับก้อนสายฟ้ากับแกอยู่"

ฮันเนียบัลใช้หินวาร์ปล่วงหน้าไปก่อน จากนั้นเคฟอนจึงตามไป หิน
วาร์ปพวกนี้เป็นของเมืองคลาเซียร์ซึ่งอยู่ใกล้เมืองโมเรสที่สุด พอพวกเขา
ปรากฏตัวขึ้นกลางเมือง เคฟอนก็เอาตัวเลขพวกนั้นมาหาที่ตั้งอาณาจักร

จักรกรล แต่ด้วยความสามารถเคฟอน เขาไม่มีทางหาคำตอบได้ในเวลาสั้นๆ
แน่

ในตอนนั้นเอง ฮันเนียบัลก็ได้รับข้อความหนึ่ง หลังจากเปิดอ่านก็รู้ว่าต้องทำอะไรต่อไป จึงพาเคฟอนไปที่อาคารระบบ เพื่อแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าจะอัปเกรดระบบหน้าต่างแผนที่ให้เป็นระดับสูงสุด ซึ่งเป็นเงินหลายแสนเหรียญทอง

"เงินเก็บที่ฉันอุทิศสำหรับสะสมมาตลอดหายวับไปกับตาเลย เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงได้เกลียดการเข้ามาคุยกับพวก GM เล่นดูเงินจนฉันไม่มีเงินจะกินข้าวแล้วเนี่ย"

ถึงอย่างนั้น อย่างน้อยๆ การอัปเกรดระบบหน้าต่างแผนที่ก็ทำให้เคฟอนเข้าใจคำตอบมากขึ้น เพียงกรอกตัวเลขลงไปในระบบตรวจสอบพิกัดที่แถมมา ก็ปรากฏตำแหน่งหนึ่งขึ้นบนหน้าต่างแผนที่ซึ่งมีเขาค้นเคียวที่มองเห็น

"แผนที่ว่ายังไง"

เคฟอนกลืนน้ำลายอีกใหญ่ เข้าใจแล้วว่าทำไมถึงยังไม่มีใครพบเบาะแสของอาณาจักรจักรกรล เพราะมันอยู่ในสถานที่ซึ่งไม่มีทางที่เพลเยอร์จะบังเอิญเจอได้แน่นอน

"ฮันเนียบัล นายมีเรือหรือเปล่า"

"ไม่มี" นินจาหนุ่มตอบ "แต่รู้จักคนที่เคยมี"